Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

4 päivänä helmikuuta 2016*

Ennakkoratkaisupyyntö — Tutkittavaksi ottaminen — Polkumyynti — Kiinasta ja Vietnamista peräisin olevien sellaisten jalkineiden tuonti, joiden päälliset ovat nahkaa — Asetuksen (EY) N:o 1472/2006 ja täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1294/2009 pätevyys — WTO:n polkumyyntisopimus — Asetus (EY) N:o 384/96 — 2 artiklan 7 kohta — Polkumyynnin toteaminen — Muusta kuin markkinatalousmaasta peräisin oleva tuonti — Markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevat vaatimukset — Määräaika — 9 artiklan 5 ja 6 kohta — Yksilöllistä kohtelua koskevat vaatimukset — 17 artikla — Otanta — 3 artiklan 1, 5 ja 6 kohta, 4 artiklan 1 kohta ja 5 artiklan 4 kohta — Unionin tuotannonalan yhteistyö — 3 artiklan 2 ja 7 kohta — Vahingon toteaminen — Muut tiedossa olevat tekijät — Yhteisön tullikoodeksi — 236 artiklan 1 ja 2 kohta — Sellaisten tullien palauttaminen, joiden määrä ei ollut lain mukainen — Määräaika — Ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este — Sellaisen asetuksen pätemättömyys, jolla on otettu käyttöön polkumyyntitulleja

Yhdistetyissä asioissa C-659/13 ja C-34/14,

joissa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvista ennakkoratkaisupyynnöistä, jotka First-tier Tribunal (Tax Chamber) (ensimmäisen asteen tuomioistuin (verojaosto), Yhdistynyt kuningaskunta) ja Finanzgericht München (Münchenin finanssiasioita käsittelevä tuomioistuin, Saksa) ovat esittäneet 9.12.2013 ja 24.10.2013 tekemillään päätöksillä, jotka ovat saapuneet unionin tuomioistuimeen 13.12.2013 ja 24.1.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asioissa

C & J Clark International Ltd

vastaan

The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-659/13)

ja

Puma SE

vastaan

Hauptzollamt Nürnberg (C-34/14),

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: kolmannen jaoston puheenjohtaja L. Bay Larsen, joka hoitaa neljännen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit J. Malenovský (esittelevä tuomari), M. Safjan, A. Prechal ja K. Jürimäe,

julkisasiamies: Y. Bot,

* Oikeudenkäyntikielet: saksa ja englanti.

kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 8.7.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— C & J Clark International Ltd, edustajinaan advocaat A. Willems, advocaat S. De Knop, advocaat S. Mourabit ja advocaat J. Charles,

— Puma SE, edustajinaan Rechtsanwalt K. von Brocke, advocaat E. Vermulst, advocaat J. Sud ja advocaat S. Van Cutsem,

— Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään S. Boelaert ja B. Driessen, avustajinaan solicitor B. O'Connor ja avocat S. Gubel,

— Euroopan komissio, asiamiehinään L. Armati, L. Grønfeldt ja T. Maxian Rusche,

kuultuaan julkisasiamiehen 17.9.2015 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyynnöt koskevat lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Kiinan kansantasavallasta ja Vietnamista peräisin olevien sellaisten jalkineiden tuonnissa, joiden päälliset ovat nahkaa, ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 5.10.2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1472/2006 (EUVL L 275, s. 1; jäljempänä lopullista tullia koskeva asetus) ja Vietnamista ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen jalkineiden, joiden päälliset ovat nahkaa, tuonnissa käyttöön otettavasta lopullisesta polkumyyntitullista, sellaisena kuin se on laajennettuna koskemaan Macaon erityishallintoalueelta lähetettyjen tiettyjen jalkineiden, joiden päälliset ovat nahkaa, tuontia riippumatta siitä, onko niiden alkuperämaaksi ilmoitettu Macaon erityishallintoalue, asetuksen (EY) N:o 384/96 11 artiklan 2 kohdan mukaisen toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelun seurauksena 22.12.2009 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1294/2009 (EUVL L 352, s. 1; jäljempänä polkumyyntitullin jatkamista koskeva asetus ja yhdessä lopullista tullia koskevan asetuksen kanssa riidanalaiset asetukset) pätevyyttä ja tulkintaa sekä yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 236 artiklan tulkintaa.

2 Nämä pyynnöt on esitetty kahdessa asiassa, joissa ensimmäisessä ovat asianosaisina C & J Clark International Ltd (jäljempänä Clark) ja Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Yhdistyneen kuningaskunnan vero- ja tullihallinto) ja toisessa Puma SE (jäljempänä Puma) ja Hauptzollamt Nürnberg (Nürnbergin päätullitoimipaikka) ja jotka koskevat polkumyyntitullia, jonka Clark ja Puma ovat maksaneet riidanalaisten asetusten nojalla jalkineiden, joiden päälliset ovat nahkaa, tuonnista Euroopan unioniin.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Kansainvälinen oikeus

3 Euroopan unionin neuvosto hyväksyi Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa (1986–1994) laadittujen sopimusten tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta yhteisön toimivaltaan kuuluvissa asioissa 22.12.1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/800/EY (EYVL L 336, s. 1)

Marrakechissa 15.4.1994 allekirjoitetun Maailman kauppajärjestön (WTO) perustamissopimuksen ja sen liitteissä 1–3 olevat sopimukset (jäljempänä yhdessä WTO-sopimukset), joihin kuuluu sopimus tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen 1994 VI artiklan soveltamisesta (EYVL L 336, s. 103; jäljempänä WTO:n polkumyyntisopimus).

4 WTO:n polkumyyntisopimuksen 6 artiklan 10 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Viranomaisten on yleensä määrättävä yksilöllinen polkumyyntimarginaali kullekin tietylle tuojalle tai valmistajalle, jota tutkittavana oleva tuote koskee. Viranomaiset voivat rajata tutkimuksensa tapauksissa, joissa asianomaisten viejien, valmistajien, tuojien tai tuotetyyppien määrä on niin suuri, että yksilöllisen polkumyyntimarginaalin määrääminen on epäkäytännöllistä. Tutkimus voidaan rajata joko kohtuulliseen asianosaisten tai tuotteiden määrään käyttämällä otoksia, jotka ovat tilastollisesti hyväksyttäviä sen tiedon pohjalta, joka on viranomaisten saatavilla valinnan aikaan, tai sellaiseen suurimpaan, kyseisestä maasta tapahtuvan viennin määrän osuuteen, joka on kohtuudella tutkittavissa.”

5 Kyseisen sopimuksen 9 artiklan 2 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Milloin polkumyyntitullia määrätään kannettavaksi jostain tuotteesta, on sitä kannettava tuotteen maahan tuonnista oikean määräisenä ilman syrjintää riippumatta siitä, mistä lähteestä tuote on peräisin, kun tuonti tapahtuu polkumyynnillä ja aiheuttaa vahinkoa. Polkumyyntitullia ei kuitenkaan määrätä kannettavaksi niistä lähteistä tulevasta tuonnista, joiden hintasitoumukset on tämän sopimuksen ehtojen mukaisesti hyväksytty. Viranomaisten on nimettävä kyseisen tuotteen toimittaja tai toimittajat. Mikäli kuitenkin samasta maasta olevia useita toimittajia on osallisena ja on epäkäytännöllistä nimetä kaikki nämä toimittajat, viranomaiset voivat nimetä kyseisen toimittajamaan. Jos osallisena on useampia toimittajia useammasta kuin yhdestä maasta, viranomaiset voivat nimetä joko kaikki kyseiset toimittajat tai, jos tämä on epäkäytännöllistä, kaikki kyseiset toimittajamaat.”

Unionin oikeus

Tullikoodeksi

6 Tullikoodeksin 236 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tuonti- tai vientitullit on palautettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä maksettaessa ei ole ollut lain mukainen – –

– –

2. Tuonti- tai vientitullit on palautettava taikka peruutettava hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle kolmen vuoden kuluessa siitä päivästä, jona nämä tullit on annettu tiedoksi velalliselle.

Tätä määräaikaa on pidennettävä, jos asianomainen näyttää toteen, että ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este on estänyt hakemuksen esittämisen määräajassa.

– –”

Asetus N:o 384/96

7 Pääasioiden tosiseikkojen tapahtuma-aikaan unionin polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden toteuttamista säänneltiin polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1 ja oikaisut EYVL 1999, L 94, s. 27 ja EYVL 2000, L 263, s. 34), sellaisena kuin se oli muutettuna 8.3.2004 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 461/2004 (EUVL L 77, s. 12; jäljempänä asetus N:o 384/96).

8 Asetuksen N:o 384/96 1 artiklan, jonka otsikko oli ”Periaatteet”, 1 ja 2 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”1. Polkumyyntitullia voidaan soveltaa polkumyynnillä tuotuun tuotteeseen, jos tuotteen luovuttaminen vapaaseen liikkeeseen [unionissa] aiheuttaa vahinkoa.

2. Tuotetta pidetään polkumyynnillä tuotuna, jos sen vientihinta [unioniin] on alempi kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä käytettävä samankaltaisen tuotteen vertailukelpoinen hinta viejämaassa.”

9 Kyseisen asetuksen 2 artiklan, jonka otsikko oli ”Polkumyynnin määrittely”, 1–6 kohdassa säädettiin tuotteen normaaliarvon määrittämistä koskevista yleisistä säännöistä. Tämän artiklan 1 kohdassa säädettiin muun muassa, että tällainen arvo ”perustu[i] tavallisesti viejämaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin”.

10 Mainitun asetuksen 2 artiklan 7 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”a) Muussa kuin markkinatalousmaista – – peräisin olevassa tuonnissa normaaliarvo määritetään kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella tai sellaisesta kolmannesta maasta muihin maihin, myös [unioniin], vietäessä käytetyn hinnan perusteella taikka, jos tämä ei ole mahdollista, millä tahansa hyväksyttävällä perusteella, mukaan lukien samankaltaisesta tuotteesta tosiasiallisesti [unionissa] maksettu tai maksettava hinta, jota on tarvittaessa oikaistu kohtuullisella voittomarginaalilla.

– –

b) – – Kiinan kansantasavallasta, – – Vietnamista ja muista kuin markkinatalousmaista, jotka tutkimusta vireille pantaessa ovat WTO:n jäseniä, peräisin olevaa tuontia koskevassa polkumyyntitutkimuksessa normaaliarvo määritetään 1–6 kohdan mukaisesti, jos voidaan yhden tai useamman tutkimuksen kohteena olevan tuottajan asianmukaisesti perusteltujen vaatimusten perusteella sekä c alakohdassa olevien perusteiden ja menettelyjen mukaisesti osoittaa, että kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa asianomaisen samankaltaisen tuotteen valmistuksen ja myynnin osalta. Muussa tapauksessa sovelletaan a alakohdan säännöksiä.

c) Edellä b alakohdan mukainen vaatimus on tehtävä kirjallisesti ja sen on sisällettävä riittävästi todisteita siitä, että tuottaja toimii markkinatalousolosuhteissa, mikä merkitsee, että:

– –

Sen määrittäminen, täyttääkö tuottaja edellä mainitut vaatimukset, suoritetaan kolmen kuukauden kuluessa tutkimuksen aloittamisesta, sen jälkeen kun neuvoa-antavaa komiteaa on erityisesti kuultu ja kun [unionin] tuotannonalalle on annettu mahdollisuus esittää huomautuksia. Tämä määrittäminen pysyy voimassa koko tutkimuksen ajan.”

11 Saman asetuksen 3 artiklan, jonka otsikko oli ”Vahingon määritys”, 1, 2 ja 5–7 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”1. Tässä asetuksessa käsitteellä ’vahinko’ tarkoitetaan, jollei toisin ilmoiteta, [unionin] tuotannonalalle aiheutunutta merkittävää vahinkoa, [unionin] tuotannonalaan kohdistuvaa merkittävän vahingon uhkaa tai merkittävää viivästystä [unionin] tuotannonalan perustamisessa, ja sitä tulkitaan tämän artiklan mukaisesti.

2. Vahingon toteamisen on perustuttava selkeään näyttöön, ja siihen on sisällyttävä puolueeton tarkastelu a) polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrästä ja tämän tuonnin vaikutuksesta samankaltaisten tuotteiden hintoihin [unionin] markkinoilla ja b) tämän tuonnin seurausvaikutuksista [unionin] tuotannonalaan.

– –

5. Tutkittaessa polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin vaikutusta kyseessä olevaan [unionin] tuotannonalaan on otettava huomioon kaikki olennaiset taloudelliset tekijät ja seikat, jotka vaikuttavat kyseisen teollisuuden tilanteeseen – –

6. On näytettävä 2 kohtaan liittyvien olennaisten todisteiden avulla, että polkumyynnillä tapahtuva tuonti aiheuttaa vahinkoa tässä asetuksessa tarkoitetussa merkityksessä. Tässä tapauksessa se merkitsee sen näyttämistä, että 3 kohdassa tarkoitetuilla määrillä ja hinnoilla on [unionin] tuotannonalaan vaikutusta 5 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä ja että tämä vaikutus on sellaista, että sitä voidaan pitää merkittävänä.

7. Polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin lisäksi on tutkittava muut tiedossa olevat tekijät, jotka samaan aikaan aiheuttavat vahinkoa [unionin] tuotannonalalle, eikä näiden tekijöiden aiheuttamaa vahinkoa saa pitää polkumyynnillä tapahtuvasta tuonnista johtuvana 6 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä. Tässä suhteessa olennaisina tekijöinä voidaan pitää muun muassa muun kuin polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrää ja hintoja, kysynnän supistumista tai kulutustottumusten muutoksia, kolmannen maan ja [unionin] tuottajien rajoittavia kauppatapoja ja kyseisten tuottajien välistä kilpailua, tekniikan kehittymistä sekä [unionin] tuotannonalan vientisaavutuksia ja tuottavuutta.”

12 Asetuksen N:o 384/96 4 artiklan, jonka otsikko oli ”[Unionin] tuotannonalan määritelmä”, 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Tässä asetuksessa tarkoitetaan ’[unionin] tuotannonalalla’ samankaltaisten tuotteiden tuottajia [unionissa] kokonaisuutena tai niitä tuottajia, joiden yhteinen tuotanto muodostaa 5 artiklan 4 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä pääosan kyseisten tuotteiden koko [unionin] tuotannosta – –

– –”

13 Kyseisen asetuksen 5 artiklan, jonka otsikko oli ”Menettelyn aloittaminen”, 1 ja 4 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”1. – – tutkimus minkä tahansa väitetyn polkumyynnin olemassaolon, määrän ja vaikutuksen määrittelemiseksi voidaan panna vireille [unionin] tuotannonalan puolesta toimivan kenen tahansa luonnollisen henkilön tai minkä tahansa oikeushenkilön tai minkä tahansa yhteisön, jolla ei ole oikeushenkilöllisyyttä, tekemän kirjallisen valituksen perusteella.

– –

4. Tutkimus pannaan vireille 1 kohdan mukaisesti vain, jos samankaltaisen tuotteen [unionin] tuottajien esittämän valituksen tuen tai vastustuksen perusteella päätetään, että [unionin] tuotannonala on tehnyt valituksen tai valitus on tehty sen puolesta. Valitus katsotaan [unionin] tuotannonalan tekemäksi tai sen puolesta tehdyksi, jos sitä tukevat ne [unionin] tuottajat, joiden yhteinen tuotanto on yli 50 prosenttia sen samankaltaisen tuotteen kokonaistuotannosta, jota tuottaa se osa [unionin] tuotannonalasta, joka joko tukee tai vastustaa valitusta. Tutkimusta ei kuitenkaan panna vireille, jos valitusta selvästi tukevat [unionin] tuottajat vastaavat alle 25 prosentista [unionin] tuotannonalan tuottaman samankaltaisen tuotteen kokonaistuotannosta."

14 Mainitun asetuksen 9 artiklan, jonka otsikko oli "Menettelyn päättäminen ilman toimenpiteitä; lopullisten tullien käyttöön ottaminen", 5 ja 6 kohdassa säädettiin seuraavaa:

"5. Sellaisen mistä tahansa tulevan tuonnin osalta, jonka on todettu tapahtuvan polkumyynnillä ja aiheuttavan vahinkoa, otetaan syrjimättömällä tavalla käyttöön kussakin tapauksessa määrältään asianmukainen polkumyyntitulli, lukuun ottamatta tuontia, joka tulee sellaisen toimittajan kautta, jonka sitoumus on tämän asetuksen mukaisesti hyväksytty. Asetuksessa, jolla tulli otetaan käyttöön, määritetään kunkin toimittajan osalta käyttöön otettava tulli tai, jos tämä ei ole käytännöllistä, ja pääsääntöisesti 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, kyseisen toimittajamaan osalta.

Yksilöllinen tulli määritetään kuitenkin 2 artiklan 7 kohdan a alakohtaa sovellettaessa viejille, jotka voivat asianmukaisesti perusteltujen pyyntöjen pohjalta osoittaa, että:

a) kokonaan tai osittain ulkomaisessa omistuksessa olevien yritysten tai yhteisyritysten tapauksessa viejät voivat vapaasti kotiuttaa pääomia ja voittoja;

b) vientihinnoista ja -määristä sekä myyntiehdoista päätetään vapaasti;

c) osake-enemmistö on yksityishenkilöiden hallussa. Hallituksessa tai keskeisissä johtotehtävissä olevien valtion viranhaltijoiden on oltava joko vähemmistönä, tai on osoitettava, että yritys on kaikesta huolimatta riittävän riippumaton valtiosta;

d) valuuttojen muuntaminen suoritetaan markkinahintaan; ja

e) valtio ei puutu yrityksen toimintaan niin, että se mahdollistaisi toimenpiteiden kiertämisen, jos yksittäisille viejille vahvistetaan erilaiset tullit.

6. Milloin komissio on rajannut tutkimuksensa 17 artiklan mukaisesti, sellaiseen tuontiin, jonka viejät tai tuottajat ovat ilmoittautuneet 17 artiklan mukaisesti mutta eivät olleet mukana tutkimuksessa, sovellettava polkumyyntitulli ei saa ylittää otokseen kuuluvien osapuolien osalta määritetyn polkumyyntimarginaalin painotettua keskiarvoa. – – Yksilöllisiä tulleja sovelletaan tuontiin, jonka viejiä tai tuottajia käsitellään yksilöllisesti 17 artiklan mukaisesti."

15 Saman asetuksen 11 artiklan, jonka otsikko oli "Voimassaoloaika, uudelleentarkastelu ja palautukset", 8 kohdassa säädettiin seuraavaa:

"– – tuoja voi pyytää kannettujen tullien palautusta, jos osoitetaan, että polkumyyntimarginaali, jonka perusteella tullit maksettiin, on poistettu tai alennettu voimassa olevaan tulliin nähden.

Pyytäessään polkumyyntitullin palautusta tuojan on toimitettava hakemus komissiolle. Hakemus toimitetaan sen jäsenvaltion välityksellä, jonka alueella tuotteet luovutettiin vapaaseen liikkeeseen, kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun toimivaltaiset viranomaiset asianmukaisesti vahvistivat kannettavien lopullisten tullien määrän, tai siitä, kun väliaikaisten tullien vakuutena olevien määrien kantamista koskeva päätös tehtiin. Jäsenvaltiot toimittavat hakemuksen viipymättä komissiolle.

– –”

16 Asetuksen N:o 384/96 17 artiklan, jonka otsikko oli ”Otos”, 1–3 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”1. Jos valituksen tekijöiden, viejien tai tuojien, tuotetyyppien tai liiketoimintojen määrä on huomattava, tutkimus voidaan rajoittaa kohtuulliseen määrään osapuolia, tuotteita tai liiketoimintoja käyttämällä tilastollisesti edustavia otoksia valinnan tekemisen ajankohtana käytettävissä olevien tietojen perusteella tai tuotannon, myynnin ja viennin suurimpaan mahdolliseen määrään, joka voi kohtuullisesti olla tutkimuksen kohteena, ottaen huomioon käytettävissä oleva aika.

2. Osapuolten, tuotetyyppien tai liiketoimintojen lopullinen valinta, joka on suoritettu otosta koskevien yleisten säännösten mukaisesti, kuuluu komissiolle, mutta otoksen valinnassa on ensisijaisesti kuultava asianomaisia osapuolia tai otettava huomioon niiden suostumus sillä edellytyksellä, että osapuolet ilmoittautuvat ja toimittavat riittävät tiedot kolmen tutkimuksen vireillepanoa seuraavan viikon kuluessa, jotta voitaisiin valita edustava otos.

3. Jos tarkastelua rajoitetaan tämän artiklan mukaisesti, lasketaan kuitenkin yksilöllinen polkumyyntimarginaali kunkin sellaisen viejän tai tuottajan osalta, jota ei alun perin valittu mutta joka esittää tarvittavat tiedot tässä asetuksessa säädetyssä määräajassa, paitsi jos viejiä tai tuottajia on niin paljon, että yksilölliset tarkastelut hankaloittaisivat tehtävää kohtuuttomasti ja estäisivät tutkimuksen loppuun saattamisen hyvissä ajoin.”

Asetus (EY) N:o 1972/2002

17 Asetusta N:o 384/96 on muutettu sen antamisen jälkeen useaan otteeseen. Erityisesti sen 9 artiklan 5 kohtaa muutettiin 5.11.2002 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1972/2002 (EYVL L 305, s. 1). Tämä muutos muodostui pääasiallisesti siitä, että kyseisen 9 artiklan 5 kohtaan lisättiin toinen alakohta. Asetuksen N:o 1972/2002 johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa perustellaan tätä lisäystä seuraavasti:

”Asetuksessa (EY) N:o 384/96 ei esitetä perusteita, joiden mukaisesti viejälle, jolle on määritetty normaaliarvo 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti, voidaan vahvistaa yksilöllinen tulli, joka on laskettu vertaamalla tätä normaaliarvoa viejän omiin vientihintoihin. Avoimuuden ja oikeusvarmuuden vuoksi on asianmukaista vahvistaa selkeät edellytykset tällaisen yksilöllisen kohtelun myöntämiselle. Tästä syystä asetuksen (EY) N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan soveltamisalaan kuuluvien viejien vientihinnat voidaan ottaa huomioon, jos yrityksen vientitoiminnasta päätetään vapaasti, yritys on omistussuhteidensa ja määräysvallan osalta tarpeeksi riippumaton ja valtio ei puutu yrityksen asioihin niin, että se mahdollistaisi yksilöllisten polkumyyntitoimenpiteiden kiertämisen. Tällainen yksilöllinen kohtelu voidaan myöntää viejille, joiden osalta voidaan perusteltujen pyyntöjen pohjalta osoittaa, että ne voivat, kokonaan tai osittain ulkomaisessa omistuksessa olevien yritysten tai yhteisyritysten tapauksessa, vapaasti kotiuttaa pääomia ja voittoja, että vientihinnoista ja -määristä sekä myyntiehdoista päätetään vapaasti ja että valuuttojen muuntaminen suoritetaan markkinahintaan. Olisi myös osoitettava, että osake-enemmistö kuuluu yksityishenkilöille ja että hallituksessa tai keskeisissä johtotehtävissä olevat valtion viranhaltijat ovat joko vähemmistönä tai että yritys on riittävän riippumaton valtiosta.”

Asetus (EY) N:o 1225/2009

18 Pääasioiden tosiseikkojen tapahtuma-ajan jälkeen asetus N:o 384/96 kumottiin ja korvattiin polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1225/2009 (EUVL L 343, s. 51), joka tuli voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se oli julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä 22.12.2009.

19 Asetuksen N:o 1225/2009 9 artiklan 5 kohdan alkuperäinen sanamuoto vastasi asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan sanamuotoa, sellaisena kuin se oli muutettuna asetuksella N:o 1972/2002.

20 Tätä säännöstä muutettiin kuitenkin myöhemmin asetuksen N:o 1225/2009 muuttamisesta 13.6.2012 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 765/2012 (EUVL L 237, s. 1). Asetuksen N:o 765/2012 2 artiklan mukaan kyseinen asetus tuli voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se oli julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä 3.9.2012, ja sitä sovelletaan ainoastaan tutkimuksiin, jotka on pantu asetuksen N:o 1225/2009 mukaisesti vireille tämän voimaantulon jälkeen. Asetuksen N:o 765/2012 johdanto-osan perustelukappaleissa perustellaan asetukseen N:o 1225/2009 tehtyä muutosta seuraavalla tavalla:

”(1) – – WTO:n riitojenratkaisuelin hyväksyi 28 päivänä heinäkuuta 2011 asiassa ’European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China’ (Euroopan yhteisöt – tiettyjä Kiinasta peräisin olevia rauta- ja teräskiinnittimiä koskevat lopulliset polkumyynnin vastaiset toimenpiteet) – – pysyvän valituselimen raportin ja paneeliraportin, sellaisena kuin se on muutettuna pysyvän valituselimen raportilla.

(2) Raporteissa todettiin muun muassa, että [asetuksen N:o 1225/2009] 9 artiklan 5 kohta on ristiriidassa WTO:n polkumyyntisopimuksen 6 artiklan 10 kohdan, 9 artiklan 2 kohdan ja 18 artiklan 4 kohdan sekä WTO-sopimuksen XVI artiklan 4 kohdan kanssa. [Asetuksen N:o 1225/2009] 9 artiklan 5 kohdassa säädetään, että sellaisiin muussa kuin markkinatalousmaassa toimiviin yksittäisiin vientiä harjoittaviin tuottajiin, joille ei ole [asetuksen N:o 1225/2009] 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan mukaisesti myönnetty markkinatalouskohtelua, sovelletaan koko maata koskevaa tullia, jolleivät nämä viejät pysty osoittamaan, että ne täyttävät [asetuksen N:o 1225/2009] 9 artiklan 5 kohdassa säädetyt yksilöllisen kohtelun edellytykset.

(3) Pysyvä valituselin katsoi, että [asetuksen N:o 1225/2009] 9 artiklan 5 kohdassa luodaan olettamus, jonka mukaan muissa kuin markkinatalousmaissa toimivat vientiä harjoittavat tuottajat eivät ole oikeutettuja yksilölliseen kohteluun, vaan niiden on osoitettava, jotta ne täyttäisivät yksilöllisen kohtelun edellytykset, että ne täyttävät yksilöllisen kohtelun vaatimukset. Pysyvän valituselimen mukaan asianomaisiin WTO:n sopimuksiin ei sisälly oikeudellista perustaa tällaiselle olettamukselle.

(4) Pysyvä valituselin selvensi kuitenkin, että määritettäessä useille viejille yksi ainoa polkumyyntimarginaali ja polkumyyntitulli tämän määrityksen yhteensopivuus WTO:n polkumyyntisopimuksen 6 artiklan 10 kohdan ja 9 artiklan 2 kohdan kanssa riippuu siitä, onko olemassa sellaisia tilanteita, jotka osoittavat kahden tai useamman viejän suhteen olevan sellainen, että niitä olisi kohdeltava yhtenä yksikkönä siitä huolimatta, että ne ovat oikeudellisesti erillisiä. – – [Asetuksen N:o 1225/2009] 9 artiklan 5 kohtaa koskeviin ehdotettuihin muutoksiin sisältyviä käsitteitä, jotka ilmentävät näitä tilanteita, olisi tältä osin tulkittava pysyvän valituselimen selvennykset huomioon ottaen, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta [asetuksen N:o 1225/2009] muissa säännöksissä oleviin käsitteisiin, joiden sanamuoto on sama tai samankaltainen.

(5) Unioni ilmoitti 18 päivänä elokuuta 2011 riitojenratkaisuelimelle, että se aikoo panna riitojenratkaisuelimen tässä asiassa esittämät suositukset ja päätökset täytäntöön WTO-velvoitteitaan kunnioittaen.

(6) Tästä syystä on tarpeen muuttaa [asetuksen N:o 1225/2009] 9 artiklan 5 kohdan säännöksiä.”

Asetus (EY) N:o 1515/2001

21 Toimenpiteistä, joita yhteisö voi toteuttaa polkumyyntitoimenpiteitä ja tukien vastaisia toimenpiteitä koskevan WTO:n riitojenratkaisuelimen hyväksymän raportin johdosta, 23.7.2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1515/2001 (EYVL L 201, s. 10) 1 artiklan 1 kohdassa säädetään muun muassa, että aina kun riitojenratkaisuelin hyväksyy raportin unionin polkumyyntisäännöstönsä nojalla toteuttamasta toimenpiteestä, neuvosto voi tapauskohtaisesti kumota kiistanalaisen toimenpiteen tai muuttaa sitä taikka toteuttaa kulloinkin aiheellisina pidettyjä erityisiä toimenpiteitä.

22 Asetuksen N:o 1515/2001 3 artiklassa säädetään, että ”jollei toisin säädetä, tämän asetuksen nojalla toteutettavia toimenpiteitä noudatetaan niiden voimaantulosta alkaen, eikä niiden perusteella palauteta ennen kyseistä ajankohtaa kannettuja tulleja”.

Pääasiat ja ennakkoratkaisukysymykset

Riidanalaiset asetukset

23 Komissio ilmoitti 7.7.2005 Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistulla ilmoituksella (EUVL C 166, s. 14) tiettyjen Kiinasta ja Vietnamista peräisin olevien jalkineiden, joiden päälliset ovat nahkaa (jäljempänä kyseiset tuotteet), unioniin tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta.

24 Komissio antoi 23.3.2006 asetuksen (EY) N:o 553/2006 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Kiinan kansantasavallasta ja Vietnamista peräisin olevien sellaisten jalkineiden tuonnissa, joiden päälliset ovat nahkaa (EUVL L 98, s. 3; jäljempänä väliaikaista tullia koskeva asetus). Kyseinen asetus tuli sen 3 artiklan mukaisesti voimaan 7.4.2006 kuuden kuukauden ajaksi.

25 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 119 ja 120 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(119) Asianomaiset osapuolet väittivät myös, että Brasilian ja asianomaisten maiden kustannusrakenteissa on eroja, koska kiinalaisten ja vietnamilaisten viejien asiakkaiden maksettavaksi jäävät jotkin kustannukset (tutkimus ja kehitys, suunnittelu jne.), joista brasilialaiset tuottajat huolehtivat sisällyttäen ne tuotantokustannuksiinsa.

(120) Todettiin, että joissakin tapauksissa asianomaisten maiden viejät myivät tarkasteltavana olevaa tuotetta [unionissa] aiemmille [unionin] valmistajille, jotka edelleen huolehtivat edellä mainituista tuotantokustannusten tekijöistä ja myyvät tuotetta omilla tuotemerkeillään. Tämän perusteella Brasiliaa ei kuitenkaan voida todeta sopimattomaksi vertailumaaksi, koska näihin kustannuksiin voidaan tehdä oikaisuja normaaliarvoa määritettäessä.”

26 Neuvosto antoi 5.10.2006 lopullista tullia koskevan asetuksen, jolla tässä tuonnissa otettiin käyttöön lopullinen polkumyyntitulli.

27 Lopullista tullia koskevan asetuksen 132–135 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(132) Jotkin asianomaiset osapuolet väittivät, että normaaliarvoon ei olisi pitänyt tehdä oikaisua tutkimus- ja kehityskustannusten osalta, sillä kiinalaisten ja vietnamilaisten tuottajien tutkimus- ja kehityskustannukset olivat suunnilleen samaa luokkaa.

(133) Asianomaisten maiden otokseen kuuluneiden tuottajien tutkimus- ja kehityskustannusten havaittiin kuitenkin olevan ainoastaan tuotannon tutkimus- ja kehityskustannuksia, kun taas Brasilian tutkimus ja kehitys sisälsi myös suunnittelun ja uusien jalkinemallien näytteet. Tällainen tutkimus ja kehitys on erilaista, joten oikaisua ei voida poistaa.

(134) Eräs toinen osapuoli vaati myös, että olisi tehtävä oikaisu, jolla otettaisiin huomioon se, että alkuperäisille laitevalmistajille (original equipment manufacturers, OEM) suunnatusta myynnistä saadaan vähemmän voittoja kuin muusta myynnistä.

(135) Väitteelle ei kuitenkaan löydetty perusteita tutkimuksessa, sillä brasilialaisissa yrityksissä tällaista eroa ei ole. Lisäksi kaikki OEM-myynnin ja omalla tuotemerkillä harjoitettavan myynnin väliset erot on jo otettu huomioon oikaisussa, joka on tehty tutkimus- ja kehityskustannusten välisten erojen vuoksi. Tämän vuoksi väite hylättiin.”

28 Lopullista tullia koskevan asetuksen 1 artiklan 3 kohdassa vahvistettiin lopulliseksi polkumyyntitulliksi 16,5 prosenttia kaikkien Kiinaan sijoittautuneiden yhtiöiden – Golden Stepiä lukuun ottamatta – valmistamien, 9,7 prosenttia Golden Stepin valmistamien ja 10 prosenttia kaikkien Vietnamiin sijoittautuneiden yhtiöiden valmistamien kyseisten tuotteiden osalta.

29 Lisäksi kyseisen asetuksen 3 artiklassa säädettiin, että tämä asetus tuli voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä, mikä tapahtui 6.10.2006, ja että tämä asetus oli voimassa kahden vuoden ajan.

30 Komissio antoi 5.9.2007 asetuksen (EY) N:o 1028/2007 tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien sellaisten jalkineiden tuonnissa, joiden päälliset ovat nahkaa, asetuksella N:o 1472/2006 käyttöön otettujen polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden mahdollista kiertämistä tiettyjen sellaisten jalkineiden tuonnilla Macaon erityishallintoalueelta, joiden päälliset ovat nahkaa, riippumatta siitä, onko niiden alkuperämaaksi ilmoitettu Macaon erityishallintoalue, koskevan tutkimuksen vireillepanosta ja kyseisen tuonnin kirjaamisvelvoitteesta (EUVL L 234, s. 3).

31 Neuvosto antoi 29.4.2008 asetuksen (EY) N:o 388/2008 tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien sellaisten jalkineiden tuonnissa, joiden päälliset ovat nahkaa, asetuksella N:o 1472/2006 käyttöön otettujen lopullisten polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden laajentamisesta koskemaan saman tuotteen tuontia Macaon erityishallintoalueelta riippumatta siitä, onko tuotteen alkuperämaaksi ilmoitettu Macaon erityishallintoalue (EUVL L 117, s. 1).

32 Komissio ilmoitti 3.10.2008 Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistulla ilmoituksella (EUVL C 251, s. 21) tiettyjen Kiinasta ja Vietnamista peräisin olevien jalkineiden, joiden päälliset ovat nahkaa, tuontiin sovellettavien polkumyyntitoimenpiteiden voimassaolon päättymisen johdosta suoritettavan tarkastelun vireillepanosta.

33 Neuvosto antoi 22.12.2009 polkumyyntitullin jatkamista koskevan asetuksen, jolla kyseisten tuotteiden tuonnissa otettiin käyttöön lopullinen polkumyyntitulli, joka ulotettiin koskemaan Kiinan kansantasavallan Macaon erityishallintoalueelta lähetettyjen kyseisten tuotteiden tuontia riippumatta siitä, oliko niiden alkuperämaaksi ilmoitettu tämä erityishallintoalue, mainitun tarkastelun seurauksena.

34 Polkumyyntitullin jatkamista koskevan asetuksen 1 artiklan 3 ja 4 kohdassa vahvistettiin lopulliseksi polkumyyntitulliksi 16,5 prosenttia kaikkien Kiinaan sijoittautuneiden yhtiöiden – Golden Step -yhtiötä lukuun ottamatta – valmistamien kyseisten tuotteiden ja Macaosta lähetettyjen kyseisten tuotteiden, 9,7 prosenttia Golden Stepin valmistamien ja 10 prosenttia kaikkien Vietnamiin sijoittautuneiden yhtiöiden valmistamien kyseisten tuotteiden osalta.

35 Lisäksi polkumyyntitullin jatkamista koskevan asetuksen 2 artiklassa säädettiin, että tämä asetus tuli voimaan seuraavana päivänä sen jälkeen, kun se oli julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä, mikä tapahtui 30.12.2009, ja että tämä asetus oli voimassa 15 kuukautta.

Myöhemmät riita-asiat

36 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kahdella 4.3.2010 antamallaan tuomiolla Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto (T-401/06, EU:T:2010:67) ja Zhejiang Aokang Shoes ja Wenzhou Taima Shoes v. neuvosto (T-407/06 ja T-408/06, EU:T:2010:68) kolme tiettyjen kyseisiä tuotteita tuottavien ja maasta vievien Kiinaan sijoittautuneiden yhtiöiden nostamaa kannetta, joissa vaadittiin lopullista tullia koskevan asetuksen kumoamista.

37 2.2.2012 antamallaan tuomiolla Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto (C-249/10 P, EU:C:2012:53) ja 15.11.2012 antamallaan tuomiolla Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto (C-247/10 P, EU:C:2012:710) unionin tuomioistuin, johon näistä kahdesta unionin yleisen tuomioistuimen tuomiosta oli valitettu, yhtäältä kumosi viimeksi mainitut tuomiot ja toisaalta kumosi lopullista tullia koskevan asetuksen siltä osin kuin se koski näiden tuomioiden taustalla olevien asioiden valittajia.

38 Näissä tuomioissa unionin tuomioistuin katsoi aluksi, että lopullista tullia koskevaa asetusta rasitti sen komissiolle asetetun velvollisuuden noudattamatta jättäminen, joka koski niiden tuottajien, jotka olivat halunneet, että niille myönnetään markkinatalouskohtelu, vaatimusten tutkimista ja kustakin vaatimuksesta lausumista kolmen kuukauden määräajassa komission tutkimuksen aloittamisesta asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdan nojalla siinäkin tapauksessa, että yhtäältä kyseinen toimielin on päättänyt käyttää kyseisen asetuksen 17 artiklassa säädettyä otantamenetelmää polkumyyntimarginaalien laskemiseksi tai toisaalta nämä vaatimukset esittäneet tuottajat eivät kuulu valittuun otokseen (ks. vastaavasti tuomio Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 36–40 kohta ja tuomio Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 29–34 kohta).

39 Seuraavaksi unionin tuomioistuin totesi, ettei voitu sulkea pois sitä, että tällainen tutkinta olisi voinut johtaa näiden tuomioiden taustalla olevien asioiden valittajien osalta sellaisen lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamiseen, joka eroaa niihin lopullista tullia koskevan asetuksen 1 artiklan 3 kohdan mukaan sovelletusta 16,5 prosentin tullista. Tällä säännöksellä otettiin nimittäin käyttöön 9,7 prosentin lopullinen polkumyyntitulli ainoan komission valitsemaan otokseen kuuluvan kiinalaisen tuottajan, jolle oli myönnetty markkinatalouskohtelu, eli Golden Stepin osalta. Jos komissio olisi todennut, että myös nämä valittajat, jotka eivät kuuluneet otokseen mutta jotka olivat vaatineet saman kohtelun myöntämistä, toimivat markkinatalousolosuhteissa, myös viimeksi mainittuihin olisi pitänyt soveltaa kyseistä tullia, jos yksilöllisen polkumyyntimarginaalin laskeminen ei olisi ollut mahdollista (ks. vastaavasti tuomio Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 42 kohta ja tuomio Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 36 kohta).

40 Lopuksi unionin tuomioistuin katsoi, ettei asetuksen N:o 384/96 tämän tuomion 38 kohdassa tarkoitetun tulkinnan ajallisia vaikutuksia ollut rajoitettava (tuomio Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 39–41 kohta).

Asia C-659/13

41 Clark haki 30.6.2010 Yhdistyneen kuningaskunnan vero- ja tullihallinnolle tullikoodeksin 236 artiklan nojalla turvaamistarkoituksessa esittämällään hakemuksella sen polkumyyntitullin palauttamista, jonka Clark oli maksanut sen takia, että se oli tuonut kyseisiä tuotteita unioniin 1.7.2007 ja huhtikuun 2010 välisenä ajanjaksona. Se perusteli tätä hakemusta vetoamalla siihen, että lopullista tullia koskeva asetus

oli pätemätön, ja kehotti kyseistä vero- ja tullihallintoa lykkäämään tämän kysymyksen käsittelyä siihen saakka, kunnes asiassa Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto (C-249/10 P, EU:C:2012:53) ja asiassa Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto (C-247/10 P, EU:C:2012:710) annetaan tuomiot.

42 Clark toisti aikaisemman hakemuksensa kyseiselle vero- ja tullihallinnolle 2.3.2012 tullikoodeksin 236 artiklan nojalla esittämässään hakemuksessa ja pidensi ajanjaksoa, jolta se haki maksamansa polkumyyntitullin palauttamista, 31.8.2010 saakka. Kyseinen määrä on 42 592 829,52 Englannin puntaa (GBP) (noin 60 miljoonaa euroa).

43 Yhdistyneen kuningaskunnan vero- ja tullihallinto hylkäsi Clarkin esittämät hakemukset 13.3.2013 tekemällään päätöksellä. Se perusti tämän päätöksen kahteen perusteeseen, joista ensimmäinen koski sitä, että tuomiossa Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto (C-249/10 P, EU:C:2012:53) ja tuomiossa Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto (C-247/10 P, EU:C:2012:710) unionin tuomioistuin oli ainoastaan kumonnut lopullista tullia koskevan asetuksen näiden tuomioiden taustalla olevien asioiden valittajien osalta, ja toinen sitä, ettei yksikään Clarkin unioniin tuomista tuotteista ollut peräisin näiltä valittajilta.

44 Clark nosti 11.4.2013 kyseisestä päätöksestä kanteen First-tier Tribunalissa (Tax Chamber) (ensimmäisen asteen tuomioistuin (verojaosto)).

45 Kyseinen tuomioistuin on epävarma siitä, onko lopullista tullia koskeva asetus pätevä, etenkin tuomion Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto (C-249/10 P, EU:C:2012:53) ja tuomion Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto (C-247/10 P, EU:C:2012:710) perusteella. Se pohtii myös sitä, miten tullikoodeksin 236 artiklaa on tulkittava.

46 Näissä olosuhteissa First-tier Tribunal (Tax Chamber) (ensimmäisen asteen tuomioistuin (verojaosto)) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [lopullista tullia koskeva asetus] pätemätön siltä osin kuin se on [asetuksen N:o 384/96] 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan ja 9 artiklan 5 kohdan vastainen, koska komissio ei tutkinut Kiinassa ja Vietnamissa vientiä harjoittavien tuottajien, joita ei valittu otokseen [asetuksen N:o 384/96] 17 artiklan mukaisesti, markkinatalouskohtelua tai yksilöllistä kohtelua koskevia vaatimuksia?

2) Onko [lopullista tullia koskeva asetus] pätemätön siltä osin kuin se on [asetuksen N:o 384/96] 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan vastainen, koska komissio ei toteuttanut määrittämistä kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun aloitettiin Kiinassa ja Vietnamissa vientiä harjoittavien tuottajien, joita ei valittu otokseen [asetuksen N:o 384/96] 17 artiklan mukaisesti, markkinatalouskohtelua koskevia vaatimuksia koskeva tutkinta?

3) Onko [lopullista tullia koskeva asetus] pätemätön siltä osin kuin se on [asetuksen N:o 384/96] 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan vastainen, koska komissio ei toteuttanut määrittämistä kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun aloitettiin Kiinassa ja Vietnamissa vientiä harjoittavien tuottajien, jotka valittiin otokseen [asetuksen N:o 384/96] 17 artiklan mukaisesti, markkinatalouskohtelua koskevia vaatimuksia koskeva tutkinta?

4) Onko [lopullista tullia koskeva asetus] pätemätön siltä osin kuin se on [asetuksen N:o 384/96] 3 artiklan, 4 artiklan 1 kohdan, 5 artiklan 4 kohdan ja 17 artiklan vastainen, koska yhteistyötä ei ollut tekemässä riittävää määrää [unionin] tuotannonalan tuottajia sillä tavoin, että komissio olisi voinut pätevästi arvioida vahinkoa ja tämän seurauksena pätevästi arvioida syy-yhteyttä?

5) Onko [lopullista tullia koskeva asetus] pätemätön siltä osin kuin se on [asetuksen N:o 384/96] 3 artiklan 2 kohdan ja [SEUT 296] artiklan vastainen, koska tutkimusaineistoon sisältyvä näyttö osoitti, että [unionin] tuotannonalalle aiheutunutta vahinkoa arvioitiin asiallisesti virheellisten tietojen perusteella, ja koska [lopullista tullia koskevassa] asetuksessa ei esitetä mitään selitystä sille, miksi tätä näyttöä ei otettu huomioon?

6) Onko [lopullista tullia koskeva asetus] pätemätön siltä osin kuin se on [asetuksen N:o 384/96] 3 artiklan 7 kohdan vastainen, koska siinä ei asianmukaisesti erotella muiden sellaisten tekijöiden vaikutuksia, joiden tiedetään aiheuttavan vahinkoa, väitetyn polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin vaikutuksista?

7) Missä määrin jäsenvaltioiden tuomioistuimet voivat nojautua siihen tulkintaan [lopullista tullia koskevasta asetuksesta], jonka unionin tuomioistuin esitti asiassa C-249/10 P, Brosmann, ja asiassa C-247/10 P, Zhejiang Aokang, katsoakseen, että tullien määrä ei ollut lain mukainen – – tullikoodeksin 236 artiklassa – – tarkoitetulla tavalla sellaisten yhtiöiden osalta, joita – aivan kuten valittajia asioissa Brosmann ja Zhejiang Aokang – ei ollut valittu otokseen mutta jotka esittivät markkinatalouskohtelua ja yksilöllistä kohtelua koskevat vaatimukset, joita ei tutkittu?”

Asia C-34/14

47 Puma haki 21.12.2011 ja 20.1.2012 Nürnbergin päätullitoimipaikalle tullikoodeksin 236 artiklan nojalla esittämällään kolmella hakemuksella palautettavaksi polkumyyntitulleja, jotka Puma oli maksanut sen takia, että se oli tuonut kyseisiä tuotteita unioniin 7.4.2006 ja 1.4.2011 välisenä ajanjaksona, sillä perusteella, että riidanalaiset asetukset olivat pätemättömiä. Kyseinen määrä oli tuolloin 5 100 983,90 euroa.

48 Nürnbergin päätullitoimipaikka hylkäsi Puman esittämät hakemukset 5.7.2012 tekemällään päätöksellä. Se perusti tämän päätöksen kahteen perusteeseen, joista ensimmäinen koski sitä, että tuomiossa Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto (C-249/10 P, EU:C:2012:53) unionin tuomioistuin oli ainoastaan kumonnut lopullista tullia koskevan asetuksen tämän tuomion taustalla olevan asian valittajien osalta, ja toinen sitä, ettei yksikään Puman unioniin tuomista tuotteista ollut peräisin näiltä valittajilta.

49 Nürnbergin päätullitoimipaikkaan 18.7.2012 tekemällään oikaisuvaatimuksella Puma haki uudelleen maksamansa polkumyyntitullin palauttamista. Se muutti kuitenkin kyseistä määrää, joka on nyt 5 059 386,70 euroa.

50 Sen jälkeen, kun tämä oikaisuvaatimus hylättiin 13.11.2012 tehdyllä päätöksellä, Puma nosti kanteen Finanzgericht Münchenissä (Münchenin finanssiasioita käsittelevä tuomioistuin).

51 Kyseinen tuomioistuin on epävarma siitä, ovatko riidanalaiset asetukset päteviä, etenkin tuomion Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto (C-249/10 P, EU:C:2012:53) ja tuomion Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto (C-247/10 P, EU:C:2012:710) perusteella. Se pohtii tässä yhteydessä myös sitä, ovatko riidanalaiset asetukset ja tietyt asetuksen N:o 384/96 säännökset, joita näissä asetuksissa on sovellettu, WTO:n polkumyyntisopimuksen mukaisia. Se pohtii lopuksi sitä, miten tullikoodeksin 236 artiklaa on tulkittava.

52 Näissä olosuhteissa Finanzgericht München (Münchenin finanssiasioita käsittelevä tuomioistuin) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Ovatko [lopullista tullia koskeva asetus] sekä [polkumyyntitullin jatkamista koskeva asetus] kokonaisuudessaan päteviä siltä osin kuin niitä ei ole julistettu pätemättömiksi unionin tuomioistuimen asiassa C-249/10 P 2.2.2012 antamassa tuomiossa ja asiassa C-247/10 P 15.11.2012 antamassa tuomiossa?

2) Siinä tapauksessa, että ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi mutta mainitut asetukset eivät ole kokonaisuudessaan pätemättömiä:

a) Mitkä ovat ne Kiinan kansantasavallassa ja Vietnamissa olevat viejät ja tuottajat, joilta kantaja on ostanut tuotteita vuosina 2006–2011 ja joiden osalta [lopullista tullia koskeva asetus] sekä [polkumyyntitullin jatkamista koskeva asetus] ovat pätemättömiä?

b) Onko mainittujen asetusten julistaminen kokonaan tai osittain pätemättömiksi tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettu ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Tutkittavaksi ottaminen

53 Neuvosto ja komissio väittävät, että Clarkilla ja Pumalla ei ole oikeutta vedota riidanalaisten asetusten pätemättömyyteen ennakkoratkaisua pyytäneissä tuomioistuimissa ja että näin ollen kyseisten tuomioistuinten esittämät näiden asetusten pätevyyttä koskevat kysymykset on jätettävä tutkimatta.

54 Ensinnäkin komissio väittää, että riidanalaiset asetukset koskevat Clarkin ja Puman kaltaisia oikeushenkilöitä erikseen ja että Clark ja Puma saattoivat siis vaatia suoraan unionin tuomioistuimia kumoamaan ne.

55 Tässä yhteydessä on todettava aluksi, että pääasioiden taustalla ovat riidanalaisten asetusten nojalla maksettujen polkumyyntitullien palauttamista koskevat hakemukset, jotka Clark ja Puma ovat esittäneet toimivaltaisille kansallisille tulliviranomaisille tullikoodeksin 236 artiklan nojalla ja jotka kyseiset tulliviranomaiset ovat hylänneet. Näiden hylkäävien päätösten jälkeen sekä Clark että Puma ovat käyttäneet niille tullikoodeksin 243 artiklassa myönnettyä muutoksenhakuoikeutta kansallisessa oikeudessa säädetyin edellytyksin.

56 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yleinen periaate, jolla taataan se, että kaikilla yksityisillä on oikeus vedota niille vastaisesta kansallisesta toimenpiteestä nostetun kanteen yhteydessä sellaisen unionin toimen pätemättömyyteen, johon tämä toimenpide perustuu, ei ole esteenä sille, että tällaisen oikeuden edellytykseksi asetetaan se, että asianomaisella henkilöllä ei ole ollut oikeutta vaatia suoraan unionin tuomioistuimia kumoamaan kyseisen toimenpiteen SEUT 263 artiklan nojalla. On kuitenkin niin, että ainoastaan siinä tapauksessa, että voidaan katsoa, että henkilöllä on epäilemättä ollut oikeus vaatia kyseisen toimen kumoamista, tämä henkilö ei voi vedota sen pätemättömyyteen toimivaltaisessa kansallisessa tuomioistuimessa (ks. vastaavasti tuomio TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, 23 kohta; tuomio Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, 28 ja 29 kohta ja tuomio TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, 18 kohta).

57 Näin ollen ainoastaan siinä tapauksessa, että voidaan katsoa, että riidanalaiset asetukset koskevat epäilemättä Clarkin ja Puman kaltaisia oikeushenkilöitä suoraan ja erikseen SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, kyseiset henkilöt eivät voi vedota niiden pätemättömyyteen ennakkoratkaisua pyytäneissä tuomioistuimissa.

58 Seuraavaksi on todettava, että riidanalaisten asetusten kaltaiset asetukset ovat luonteeltaan normatiivisia, koska niitä sovelletaan kaikkiin asianomaisiin talouden toimijoihin (ks. vastaavasti tuomio Allied Corporation ym. v. komissio, 239/82 ja 275/82, EU:C:1984:68, 11 ja 12 kohta ja tuomio TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, 18 kohta).

59 Lopuksi on muistutettava, että unionin tuomioistuin on tunnistanut oikeuskäytännössään tiettyjä talouden toimijoiden ryhmiä, joita asetus, jolla otetaan käyttöön polkumyyntitulli, voi koskea erikseen, mikä ei kuitenkaan sulje pois sitä, että tällainen asetus voi koskea myös muita toimijoita erikseen sellaisten tiettyjen niille tunnusomaisten erityispiirteiden takia, joiden perusteella ne erottuvat kaikista muista henkilöistä (ks. vastaavasti tuomio Extramet Industrie v. neuvosto, C-358/89, EU:C:1991:214, 16 kohta ja tuomio TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, 22 kohta).

60 Ensinnäkin tällainen asetus voi koskea erikseen niitä kyseisen tuotteen tuottajia ja viejiä, joiden on katsottu syyllistyneen polkumyyntiin käyttämällä tietoja, jotka koskevat niiden kaupallista toimintaa (tuomio Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

61 Toiseksi asia voi olla myös näin niiden kyseisen tuotteen tuojien osalta, joiden jälleenmyyntihinnat on otettu huomioon vientihintoja muodostettaessa ja joita toteamukset polkumyynnin olemassaolosta näin ollen koskevat (tuomio Nashua Corporation ym. v. komissio ja neuvosto, C-133/87 ja C-150/87, EU:C:1990:115, 15 kohta; tuomio Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio, C-156/87, EU:C:1990:116, 18 kohta ja tuomio TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, 20 kohta).

62 Kolmanneksi asia voi olla näin vielä kyseisen tuotteen viejiin sidoksissa olevien tuojien osalta, muun muassa silloin, kun vientihinta on laskettu kyseisten tuojien unionin markkinoilla soveltamien jälleenmyyntihintojen perusteella, ja silloin, kun itse polkumyyntitulli on laskettu näiden jälleenmyyntihintojen perusteella (tuomio Neotype Techmashexport v. komissio ja neuvosto, C-305/86 ja C-160/87, EU:C:1990:295, 19 ja 20 kohta ja tuomio TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, 21 kohta).

63 Käsiteltävässä tapauksessa on selvää, että Clarkia ja Pumaa ei ole riidanalaisissa asetuksissa yksilöity tämän tuomion 60 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetuiksi kyseisen tuotteen tuottajiksi tai viejiksi. Lisäksi komissio on todennut huomautuksissaan, että se ei väitä, että Puma on tämän tuomion 62 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettu sidoksissa oleva tuoja. Sitä vastoin sen kirjallisista ja suullisista huomautuksista ilmenee, että se väittää, että Clarkille ja Pumalle on ominaista tietty liiketoimintamalli, ”original equipment manufacturer” (OEM) (alkuperäinen laitevalmistaja), eli sellaisen yrityksen liiketoimintamalli, joka toimittaa muiden yritysten valmistamia tuotteita omalla tavaramerkillään, mikä on otettu huomioon riidanalaisissa asetuksissa.

64 Tässä yhteydessä on totta, että unionin tuomioistuin on jo katsonut erityisissä olosuhteissa tämän tuomion 61 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa, että asetuksen, jolla oli otettu käyttöön polkumyyntitulleja, oli katsottava koskevan erikseen toimijaa, joka oli valinnut edellä mainitun liiketoimintamallin (ks. vastaavasti tuomio Nashua Corporation ym. v. komissio ja neuvosto, C-133/87 ja C-150/87, EU:C:1990:115, 3 ja 17–20 kohta ja tuomio Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio, C-156/87, EU:C:1990:116, 3 ja 20–23 kohta).

65 Käsiteltävässä tapauksessa on kuitenkin selvää, että väliaikaista tullia koskevan asetuksen 119 ja 120 perustelukappaleen ja lopullista tullia koskevan asetuksen 132–135 perustelukappaleen, joihin komissio tukeutuu, perusteella ei voida katsoa, että Clark ja Puma olisivat tilanteessa, joka olisi samankaltainen

kuin tämän tuomion edellisessä kohdassa mainittujen tuomioiden taustalla oleva tilanne, eikä näin ollen katsoa, että Clark ja Puma saattoivat epäilemättä vaatia suoraan unionin tuomioistuimia kumoamaan riidanalaiset asetukset.

66 Tuomiossa Nashua Corporation ym. v. komissio ja neuvosto (C-133/87 ja C-150/87, EU:C:1990:115) ja tuomiossa Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio (C-156/87, EU:C:1990:116) neuvosto oli nimittäin ottanut suoraan huomioon kantajien, joiden osalta oli otettu käyttöön polkumyyntitulli, tiettyjen tavarantoimittajien yksilöllisen tilanteen, kun taas tämän tuomion edellisessä kohdassa tarkoitetuissa väliaikaista tullia koskevan asetuksen ja lopullista tullia koskevan asetuksen perustelukappaleissa ei mainita mitään tiettyä toimijaa ja viitataan osittain brasilialaisia yhtiöitä koskeviin toteamuksiin.

67 Toiseksi neuvosto ja komissio väittävät, että Clarkilla ja Pumalla ei ole tunnustettava olevan oikeutta vedota riidanalaisten asetusten pätemättömyyteen ennakkoratkaisua pyytäneissä tuomioistuimissa nostettujen kanteiden kaltaisten kanteiden yhteydessä, koska niillä oli asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 8 kohdan mukaisesti oikeus hakea maksamiensa polkumyyntitullien palauttamista mutta ne eivät käyttäneet tätä oikeutta tätä varten asetetussa kuuden kuukauden määräajassa.

68 Tässä yhteydessä on kuitenkin todettava aluksi, että asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 8 kohdan sanamuodosta ja tullikoodeksin 236 artiklan, jonka perusteella Clark ja Puma ovat esittäneet pääasioiden taustalla olevat hakemukset, sanamuodosta ei käy ilmi vähäisintäkään tekstuaalista perustetta, jonka perusteella voitaisiin katsoa, että tuojilla, jotka eivät ole vedonneet asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 8 kohdassa säädettyyn menettelyyn tätä varten asetetussa määräajassa, ei olisi tai ei enää olisi oikeutta vaatia tullikoodeksin 236 artiklalla käyttöön otetun menettelyn soveltamista heihin.

69 Seuraavaksi on todettava – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 53 ja 54 kohdassa –, että asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 8 kohdalla käyttöön otetulla menettelyllä ei tavoitella samaa päämäärää kuin tullikoodeksin 236 artiklassa säädetyllä menettelyllä. Asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 8 kohdassa säädetyllä menettelyllä pyritään nimittäin siihen, että polkumyyntitulleja maksaneet tuojat voivat hakea toimivaltaisten kansallisten viranomaisten välityksellä komissiolta niiden palauttamista, jos osoitetaan, että polkumyyntimarginaali, jonka perusteella nämä tullit maksettiin, on poistettu tai alennettu voimassa olevan tullin tasoa alemmalle tasolle. Tämän menettelyn yhteydessä tuojat eivät kiistä käyttöön otettujen polkumyyntitullien lainmukaisuutta, vaan ne vetoavat tilanteen muuttumiseen siten, että muutos vaikuttaa suoraan alun perin määritettyyn polkumyyntimarginaaliin. Sitä vastoin tullikoodeksin 236 artiklassa säädetyllä menettelyllä mahdollistetaan se, että kyseiset tuojat hakevat maksamiensa tuonti- tai vientitullien palauttamista tilanteessa, jossa todetaan, että näiden tullien määrä niitä maksettaessa ei ole ollut lain mukainen.

70 Lopuksi näiden kahden menettelyn rakenne on pohjimmiltaan erilainen. Erityisesti asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 8 kohdalla käyttöön otettu menettely kuuluu komission toimivaltaan ja se voidaan ottaa käyttöön ainoastaan kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat asianmukaisesti vahvistaneet kannettavien tullien lopullisen määrän, kun taas tullikoodeksin 236 artiklassa säädetty menettely kuuluu kansallisten tulliviranomaisten toimivaltaan ja siihen voidaan turvautua kolmen vuoden kuluessa siitä päivästä, jona nämä tullit on annettu tiedoksi velalliselle.

71 Kolmanneksi neuvosto ja komissio väittävät, että Clarkilla ja Pumalla ei ole tunnustettava olevan mahdollisuutta vedota riidanalaisiin asetuksiin kohdistetun kaltaisen pätemättömyysväitteen yhteydessä markkinatalouskohtelun myöntämistä tai yksilöllistä kohtelua koskevia vaatimuksia koskevien asetuksen N:o 384/96 säännösten rikkomiseen. Tämä mahdollistaisi nimittäin sen, että tuojat vetoaisivat subjektiivisiin oikeuksiin, jotka tällä asetuksella on otettu käyttöön ainoastaan polkumyyntitutkimuksen kohteena olevien tuottajien ja viejien hyväksi.

72 Tällä väitteellä ei ole merkitystä tässä asiayhteydessä. Clarkin ja Puman tilanteessa ei ole nimittäin kyse sellaisen henkilön tilanteesta, joka pyrkii siihen, että unionin tuomioistuimet kumoavat asetuksen, jolla on otettu käyttöön polkumyyntitulli, vaan sellaisen henkilön tilanteesta, joka vetoaa kansallisessa tuomioistuimessa tällaisen asetuksen pätemättömyyteen tämän toimen perusteella toteutetusta sellaisesta kansallisesta toimenpiteestä nostetun kanteen yhteydessä, jota tämä henkilö ei selvästikään olisi voinut riitauttaa unionin tuomioistuimissa.

73 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 59 kohdassa, Clarkin ja Puman kaltaisilla tuojilla, jotka ovat maksaneet polkumyyntitullin, on ilmeinen oma intressi ja ilmeinen oma asiavaltuus vedota pääasioissa kyseessä olevien kaltaisten kanteiden yhteydessä siihen, että asetukset, joilla tämä tulli otetaan käyttöön, ovat pätemättömiä sillä perusteella, että kyseinen tulli on otettu käyttöön ilman, että komissio on lausunut tätä ennen asetuksessa N:o 384/96 säädettyjen sääntöjen mukaisesti kyseisten tuotteiden tuottajien tai viejien esittämistä markkinatalouskohtelun myöntämistä tai yksilöllistä kohtelua koskevista vaatimuksista. Sillä, että näitä vaatimuksia ei ole otettu huomioon, voi nimittäin olla kielteinen vaikutus menettelyn päätteeksi käyttöön otettavaan kyseisten toimijoiden tuotteita koskevaan polkumyyntitulliin (ks. vastaavasti tuomio Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 42 kohta ja tuomio Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 36 kohta).

74 Kaiken edellä esitetyn perusteella on päädyttävä siihen, että Clarkilla ja Pumalla on katsottava olevan oikeus vedota riidanalaisten asetusten pätemättömyyteen ennakkoratkaisua pyytäneissä tuomioistuimissa, joten tältä osin esitetyt ennakkoratkaisukysymykset on otettava tutkittavaksi.

Lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyyttä koskevat kysymykset

75 Asiassa C-659/13 esitetyillä ensimmäisellä, toisella, kolmannella, neljännellä, viidennellä ja kuudennella kysymyksellä ja asiassa C-34/14 esitetyillä ensimmäisellä kysymyksellä ja toisen kysymyksen a kohdalla, joita on tarkasteltava yhdessä, molemmat ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet tiedustelevat, onko lopullista tullia koskeva asetus eri syistä SEUT 296 artiklan ja asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan, 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan, 3 artiklan 1, 2 ja 5–7 kohdan, 4 artiklan 1 kohdan, 5 artiklan 4 kohdan, 9 artiklan 5 kohdan, 9 artiklan 6 kohdan tai 17 artiklan – tarkasteltuina erikseen joidenkin näiden artiklojen tai säännösten osalta ja yhdessä muiden näiden artiklojen tai säännösten osalta – vastainen.

Alustavat huomautukset

76 Aluksi on todettava ensinnäkin, että tietyt perusteet, joiden vuoksi asiassa C-659/13 ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko lopullista tullia koskeva asetus pätemätön, liittyvät komission tutkimukseen, joka on johtanut tämän asetuksen antamiseen (ensimmäinen, toinen, kolmas ja neljäs kysymys). Muut perusteet koskevat tätä asetusta itsessään (viides ja kuudes kysymys). Kyseinen asetus on kuitenkin neuvoston toimi. Lisäksi tässä asetuksessa on vahvistettu olennaisilta osin sekä komission tämän tutkimuksen yhteydessä tekemät metodologiset ja menettelylliset valinnat että kyseisen toimielimen niistä väliaikaista tullia koskevassa asetuksessa tekemät arvioinnit ja päätelmät.

77 Näissä olosuhteissa on katsottava, että kyseinen ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tarkoittaa kaikilla näillä kysymyksillä komission toiminnan – mikä ilmenee nimenomaisesti näistä kysymyksistä – lisäksi myös neuvoston toimintaa. Asiassa C-34/14 esitetyt kysymykset on myös ymmärrettävä samalla tavalla. Vaikka näiden kysymysten sanamuodossa ei nimenomaisesti mainita erilaisia pätemättömyysperusteita, joita ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii, kyseisen tuomioistuimen ennakkoratkaisupyynnön perusteella voidaan nimittäin todeta, että samoin jotkin näistä perusteista koskevat komission tekemää tutkimusta ja muut neuvoston tästä lopullista tullia koskevassa asetuksessa tekemiä päätelmiä.

78 Seuraavaksi on todettava, että asiassa C-34/14 ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii ensimmäisessä kysymyksessään ja toisen kysymyksensä a kohdassa myös sitä, onko polkumyyntitullin jatkamista koskeva asetus pätevä. Sen ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee kuitenkin, että kyseinen tuomioistuin ei vetoa tässä yhteydessä mihinkään muuhun mahdolliseen pätemättömyysperusteeseen kuin niihin, joiden vuoksi se epäilee lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyyttä.

79 Näissä olosuhteissa on katsottava, että ainoastaan siinä tapauksessa, että lopullista tullia koskevaa asetusta koskevia kysymyksiä tutkittaessa päädytään siihen, että tämä asetus on kokonaan tai osittain pätemätön, polkumyyntitullin jatkamista koskevan asetuksen voidaan mahdollisesti katsoa olevan pätemätön samoilta osin.

80 Asiassa C-34/14 ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin vetoaa vielä lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyyttä koskevien kysymystensä yhteydessä yhtäältä WTO:n polkumyyntisopimukseen ja toisaalta tiettyihin riitojenratkaisuelimen päätöksiin ja suosituksiin, jotka voivat sen mukaan vaikuttaa kyseisen asetuksen pätevyyteen.

81 Näissä olosuhteissa on ratkaistava aluksi, voidaanko tähän sopimukseen ja näihin riitojenratkaisuelimen päätöksiin ja suosituksiin vedota tässä asiassa ja onko ne näin ollen otettava huomioon lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyyttä tutkittaessa.

82 Ensinnäkin SEUT 216 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että unionin tekemät kansainväliset sopimukset sitovat unionin toimielimiä ja ovat näin ollen ensisijaisia kyseisten toimielinten toteuttamiin toimiin nähden (tuomio Intertanko ym., C-308/06, EU:C:2008:312, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

83 Koska unioni on tässä tapauksessa WTO:n polkumyyntisopimuksen osapuoli, kyseinen sopimus sitoo tosiasiallisesti unionin toimielimiä.

84 Toiseksi vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kansainvälisen sopimuksen, jonka osapuoli unioni on, määräyksiin voidaan vedota unionin johdetun oikeuden toimen kumoamista koskevan kanteen, tällaisen toimen pätemättömyyttä koskevan väitteen tai vahingonkorvauskanteen tueksi vain sillä ehdolla, että yhtäältä tämä ei ole kyseisen sopimuksen luonteen eikä sen rakenteen vastaista ja toisaalta määräykset, joihin vedotaan, ovat sisältönsä puolesta ehdottomia ja riittävän täsmällisiä (ks. vastaavasti tuomio Intertanko ym., C-308/06, EU:C:2008:312, 43 ja 45 kohta ja tuomio FIAMM ym. v. neuvosto ja komissio, C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, 110 ja 120 kohta).

85 Unionin tuomioistuin on toistuvasti katsonut, että WTO-sopimukset eivät luonteensa ja rakenteensa vuoksi lähtökohtaisesti kuulu niihin normeihin, joihin nähden unionin toimielinten toimien lainmukaisuutta voidaan valvoa (ks. vastaavasti tuomio Portugali v. neuvosto, C-149/96, EU:C:1999:574, 47 kohta ja tuomio komissio v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 38 kohta).

86 Unionin tuomioistuin on nimittäin todennut, että jos katsottaisiin, että sen varmistaminen, että unionin lainsäädäntö on WTO-sopimusten mukaista, kuuluu suoraan unionin tuomioistuimille, unionin lainsäädäntö- tai täytäntöönpanoelimiltä vietäisiin liikkumavaraa, joka on unionin kauppakumppaneiden vastaavilla elimillä. On nimittäin selvää, että tietyt sopimuspuolet, joihin kuuluvat unionin tärkeimmät kauppakumppanit, ovat tehneet juuri WTO-sopimusten tavoitteen ja päämäärän valossa sen johtopäätöksen, että nämä sopimukset eivät kuulu normeihin, joihin nähden niiden tuomioistuimet valvovat niiden sisäisen oikeuden säännösten lainmukaisuutta. Tällaisen vastavuoroisuuden puuttumisen hyväksyminen voisi johtaa epätasapainoon WTO-sopimusten soveltamisessa (tuomio Portugali v. neuvosto, C-149/96, EU:C:1999:574, 43–46 kohta ja tuomio komissio v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 39 kohta).

87 Unionin tuomioistuin on kuitenkin hyväksynyt kahdessa tilanteessa poikkeuksellisesti sen, että unionin tuomioistuimet valvovat tarpeen vaatiessa unionin toimien ja niiden soveltamistoimien lainmukaisuutta WTO-sopimusten kannalta. Ensinnäkin kyse on tilanteesta, jossa unionin tarkoituksena on ollut panna

täytäntöön erityinen velvoite, johon se on sitoutunut kyseisillä sopimuksilla, ja toiseksi tilanteesta, jossa kyseessä olevassa unionin toimessa nimenomaisesti viitataan näiden sopimusten tiettyihin määräyksiin (ks. vastaavasti tuomio komissio v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 40 ja 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

88 On siis selvitettävä, mikä asian laita on tässä tapauksessa.

89 Tässä yhteydessä on todettava aluksi, että asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa, jota asiassa C-34/14 ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen pohdinnat koskevat, ja missään muussakaan kyseisen asetuksen säännöksessä ei viitata mihinkään näiden sopimusten tiettyyn määräykseen.

90 Seuraavaksi on todettava, että vaikka on totta, että asetuksen N:o 384/96 johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa todetaan, että WTO:n polkumyyntisopimuksen määräykset olisi saatettava ”mahdollisimman hyvin” osaksi unionin oikeutta, kyseinen ilmaisu on ymmärrettävä siten, että vaikka unionin lainsäätäjän aikomus oli ottaa kyseisen sopimuksen säännöt huomioon asetuksen N:o 384/96 antamisen yhteydessä, se ei kuitenkaan ilmaissut tahtoa saattaa kaikkia sen määräyksiä osaksi mainittua asetusta (tuomio komissio v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 52 kohta).

91 Erityisesti unionin tuomioistuin on jo todennut, että asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohta ilmentää unionin lainsäätäjän tahtoa ottaa käyttöön unionin oikeusjärjestyksessä noudatettava omanlainen lähestymistapa ottamalla käyttöön erityinen normaaliarvon laskentaa koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen järjestelmä muista kuin markkinatalousmaista peräisin olevaa tuontia varten (ks. vastaavasti tuomio komissio v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 47–50 ja 53 kohta). Asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan toisen alakohdan säännöksissä viitataan kyseisen asetuksen 2 artiklan 7 kohtaan, ja ne kuuluvat erottamattomana osana sillä käyttöön otettuun järjestelmään.

92 Näin ollen on päädyttävä siihen, että WTO:n polkumyyntisopimukseen ei voida vedota lopullista tullia koskevan asetuksen laillisuuden riitauttamiseksi.

93 Kolmanneksi on ratkaistava, voivatko riitojenratkaisuelimen kaksi raporttia, joihin kyseinen ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on vedonnut, asettaa tämän päätelmän kyseenalaiseksi. Ensimmäinen niistä koskee asiaa ”European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China (WT/DS397/R)” (Euroopan yhteisöt – tiettyjä Kiinasta peräisin olevia rauta- ja teräskiinnittimiä koskevat lopulliset polkumyynnin vastaiset toimenpiteet), kuten tämän tuomion 20 kohdassa on todettu. Toinen näistä raporteista, jossa toistetaan tietyiltä osin ensiksi mainitun raportin pääsisältö, koskee asiaa ”European Union – Anti-Dumping Measures on Certain Footwear from China (WT/DS405/R)” (Euroopan unioni – tiettyjä Kiinasta peräisin olevia jalkineita koskevat polkumyynnin vastaiset toimenpiteet) ja siinä lausutaan muun ohella riidanalaisten asetusten yhteensopivuudesta WTO-sopimusten kanssa.

94 Tässä yhteydessä oikeuskäytännöstä ilmenee, että kun otetaan huomioon WTO-sopimuksilla käyttöön otetun riitojenratkaisujärjestelmän luonne ja rakenne ja tärkeä asema, joka kyseisessä järjestelmässä annetaan sopimuspuolten väliselle neuvottelulle, unionin tuomioistuimet eivät joka tapauksessa voi valvoa unionin toimien lainmukaisuutta tai pätevyyttä WTO:n sääntöjen kannalta niin kauan kuin unionille asetettu kohtuullinen määräaika, joka koskee niiden riitojenratkaisuelimen päätösten ja suositusten noudattamista, joissa näiden sääntöjen noudattamatta jättäminen todetaan, ei ole päättynyt, koska muuten tämä määräaika menettäisi merkityksensä (ks. vastaavasti tuomio Biret International v. neuvosto, C-93/02 P, EU:C:2003:517, 62 kohta ja tuomio X ja X BV, C-319/10 ja C-320/10, EU:C:2011:720, 41 kohta).

95 Lisäksi pelkkä kyseisen määräajan päättyminen ei merkitse sitä, että unioni olisi käyttänyt kaikki mainitussa riitojenratkaisujärjestelmässä määrätyt mahdollisuudet löytää ratkaisu sen ja muiden sopimuspuolten väliseen erimielisyyteen. Jos unionin tuomioistuimet näin ollen velvoitettaisiin

ainoastaan tämän määräajan päättymisen vuoksi valvomaan kyseessä olevien unionin toimenpiteiden lainmukaisuutta tai pätevyyttä WTO:n sääntöihin ja niihin riitojenratkaisuelimen päätöksiin ja suosituksiin nähden, joissa näiden sääntöjen noudattamatta jättäminen todetaan, se voisi johtaa unionin aseman horjumiseen etsittäessä ratkaisua, joka on sekä WTO:n sääntöjen mukainen että riidan osapuolia keskinäisesti tyydyttävä (ks. vastaavasti tuomio Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, 51 ja 54 kohta; tuomio FIAMM ym. v. neuvosto ja komissio, C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, 117 ja 125–130 kohta ja tuomio X ja X BV, C-319/10 ja C-320/10, EU:C:2011:720, 36 ja 37 kohta).

96 Näin ollen yksityinen ei voi edes edellä mainitun määräajan päätyttyä vedota tällaisiin riitojenratkaisuelimen päätöksiin ja suosituksiin unionin toimielinten toiminnan lainmukaisuuden tai pätevyyden valvomiseksi ainakaan silloin, kun kyse ei ole tilanteista, joissa näiden päätösten ja suositusten johdosta unionin tarkoituksena on ollut hyväksyä erityinen velvoite (ks. vastaavasti tuomio Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, 40 ja 41 kohta; tuomio Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, 30–35 kohta ja tuomio X ja X BV, C-319/10 ja C-320/10, EU:C:2011:720, 37 kohta).

97 Käsiteltävässä tapauksessa riitojenratkaisuelin tosin päätti raportissa, joka koski asiaa ”European Union – Anti-Dumping Measures on Certain Footwear from China (WT/DS405/R)” (Euroopan unioni – tiettyjä Kiinasta peräisin olevia jalkineita koskevat polkumyynnin vastaiset toimenpiteet) yhtäältä, että osa asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan säännöksistä ei sopinut yhteen tiettyjen WTO:n sääntöjen kanssa sekä ”sellaisinaan” että ”sellaisina, kuin niitä sovelletaan” riidanalaisissa asetuksissa. Se kuitenkin ainoastaan suositteli, että unioni saattaa asetuksen N:o 1225/2009, jolla kyseinen asetus oli tällä välin kumottu ja korvattu, näiden sääntöjen mukaiseksi. Näin ollen se ei antanut mitään erityistä riidanalaisia asetuksia koskevaa suositusta.

98 Toisaalta mistään ei voida päätellä, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena olisi ollut hyväksyä riidanalaisia asetuksia koskeva erityinen velvoite kyseisen raportin tai riitojenratkaisuelimen sen raportin johdosta, joka koski asiaa ”European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China (WT/DS397/R)” (Euroopan yhteisöt – tiettyjä Kiinasta peräisin olevia rauta- ja teräskiinnittimiä koskevat lopulliset polkumyynnin vastaiset toimenpiteet) ja jossa oli jo päädytty samasta syystä siihen, että asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohta ei sovi yhteen WTO:n sääntöjen kanssa, ja kehotettu saattamaan kyseinen säännös näiden sääntöjen mukaiseksi.

99 Unionin lainsäätäjä, joka ilmaisi asetuksen N:o 765/2012 johdanto-osan viidennessä ja kuudennessa perustelukappaleessa, että se ”aikoo panna” nämä riitojenratkaisuelimen päätökset ja suositukset ”täytäntöön WTO-velvoitteitaan kunnioittaen”, nimittäin päätti, että asetukseen N:o 1225/2009 tässä tarkoituksessa tehtyä muutosta sovelletaan ainoastaan tutkimuksiin, jotka pannaan viimeksi mainitun asetuksen säännösten mukaisesti vireille asetuksen N:o 765/2012 voimaantulon jälkeen, kuten kyseisen asetuksen 2 artiklasta ilmenee. Näin ollen unionin lainsäätäjä ei säätänyt, että tällaista muutosta sovelletaan riidanalaisten asetusten antamisen taustalla olevan tutkimuksen kaltaiseen tutkimukseen, joka on pantu asetuksen N:o 384/96 perusteella vireille ennen asetuksen N:o 765/2012 voimaantuloa.

100 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että WTO:n polkumyyntisopimukseen ja kahteen tämän tuomion 93 kohdassa mainittuun raporttiin ei voida vedota käsiteltävissä asioissa ja että niitä ei voida näin ollen ottaa huomioon lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyyttä tutkittaessa.

Lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyys asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan kannalta

101 Asiassa C-659/13 esitetyllä ensimmäisellä kysymyksellä ja asiassa C-34/14 esitetyillä lähinnä ensimmäisellä kysymyksellä ja toisen kysymyksen a kohdalla ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet tiedustelevat, onko lopullista tullia koskeva asetus pätemätön siltä osin kuin se on niiden mukaan asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan vastainen, koska neuvosto ja

komissio eivät ole lausuneet kiinalaisten ja vietnamilaisten vientiä harjoittavien tuottajien, joita ei valittu kyseisen asetuksen 17 artiklan mukaisesti muodostettuun otokseen, esittämistä markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevista vaatimuksista.

102 Käsiteltävässä tapauksessa lopullista tullia koskevan asetuksen tutkimisen perusteella voidaan todeta kolme seikkaa. Ensinnäkin tietyt kiinalaiset ja vietnamilaiset vientiä harjoittavat tuottajat, jotka olivat sen tutkimuksen kohteena, jonka päätteeksi kyseinen asetus annettiin, vaativat markkinatalouskohtelun myöntämistä asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan perusteella. Toiseksi komissio päätti käyttää mahdollisuutta muodostaa tutkimuksen yhteydessä otoksia mainitun asetuksen 17 artiklan perusteella kyseisten toimijoiden suuren määrän takia. Kolmanneksi komissio, jonka kannan neuvosto vahvisti tältä osin, päätti tämän otantamenetelmän käyttämisen ja sille esitettyjen markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevien vaatimusten suuren määrän perusteella lausua otokseensa valittujen kiinalaisten ja vietnamilaisten vientiä harjoittavien tuottajien vaatimuksista eikä niiden vientiä harjoittavien tuottajien vaatimuksista, joita ei valittu tähän otokseen.

103 Sitä, onko riidanalaisten asetusten antamiseen johtanut menettely asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukainen, on arvioitava näiden seikkojen ja merkityksellisen oikeuskäytännön perusteella.

104 Tässä yhteydessä on aluksi todettava, että asetuksen N:o 384/96 17 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos polkumyyntitutkimuksen kohteena olevien talouden toimijoiden määrä on huomattava, kyseinen tutkimus voidaan rajoittaa kohtuulliseen määrään osapuolia käyttämällä tilastollisesti edustavia otoksia. Kyseisen artiklan 2 kohdan nojalla tällaisiin otoksiin valittavien osapuolten lopullinen valinta kuuluu komission tehtäviin. Mainitun artiklan 3 kohdan mukaisesti yksilöllinen polkumyyntimarginaali on kuitenkin laskettava kunkin sellaisen viejän tai tuottajan osalta, jota ei valittu otokseen ja joka vaatii tätä, paitsi jos viejiä tai tuottajia on niin paljon, että yksilölliset tarkastelut hankaloittaisivat tehtävää kohtuuttomasti ja estäisivät tutkimuksen loppuun saattamisen hyvissä ajoin.

105 Seuraavaksi on todettava, että asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan perussääntö, jonka mukaan tuotteen normaaliarvon määrittämisen, joka on yksi niistä olennaisista vaiheista, joiden avulla mahdollisen polkumyynnin olemassaolo on voitava todeta, on tavallisesti perustuttava viejämaiden riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin (ks. vastaavasti tuomio GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, 19 kohta).

106 Muun kuin markkinatalousmaista peräisin olevan tuonnin osalta on kuitenkin niin – poiketen siitä, mitä tämän tuomion edellisessä kohdassa mainitussa perussäännössä säädetään –, että asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaan normaaliarvo määritetään lähtökohtaisesti kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella. Tällä säännöksellä pyritään siihen, ettei sellaisissa maissa, jotka eivät ole markkinatalousmaita, voimassa olevia hintoja ja kustannuksia oteta huomioon, koska nämä muuttujat eivät näissä maissa perustu markkinavoimien normaaliin vaikutukseen (tuomio GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, 20 kohta ja tuomio neuvosto v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, 66 kohta).

107 Lisäksi tuonnin, joka on peräisin muun muassa Kiinasta, Vietnamista ja muista kuin markkinatalousmaista, jotka polkumyyntitutkimusta vireille pantaessa ovat WTO:n jäseniä, osalta asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa säädetään, että normaaliarvo määritetään kyseisen asetuksen 2 artiklan 1–6 kohdan mukaisesti, jos voidaan yhden tai useamman kyseiseen maahan sijoittautuneen ja tutkimuksen kohteena olevan tuottajan asianmukaisesti perusteltujen vaatimusten perusteella osoittaa, että kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa.

108 Kuten eri asetuksista, joista asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b alakohta on peräisin, ilmenee, kyseisellä järjestelyllä pyritään siihen, että markkinatalousolosuhteissa kyseisissä maissa toimiville tuottajille voidaan myöntää kohtelu, joka vastaa niiden yksilöllistä tilannetta pikemminkin kuin sen maan kokonaistilannetta, johon ne ovat sijoittautuneet (ks. vastaavasti tuomio neuvosto v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, 67–69 kohta ja tuomio komissio v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 49 kohta).

109 Tässä yhteydessä unionin tuomioistuin on katsonut, että kun neuvostolle ja komissiolle osoitetaan asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdan nojalla esitettyjä vaatimuksia, niiden on arvioitava, riittävätkö kyseisten tuottajien toimittamat seikat osoittamaan asetettujen edellytysten täyttymisen (ks. vastaavasti tuomio neuvosto v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, 70 ja 107 kohta).

110 Lisäksi neuvostolla ja komissiolla on velvollisuus lausua markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevasta vaatimuksesta, jonka on esittänyt mikä tahansa tuottaja, joka on sijoittautunut maahan, joka ei ole markkinatalousmaa ja joka on polkumyyntitutkimusta vireille pantaessa WTO:n jäsen, siinäkin tapauksessa, että ne käyttävät asetuksen N:o 384/96 17 artiklassa säädettyä otantamenetelmää (ks. vastaavasti tuomio Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 32 ja 36–38 kohta ja tuomio Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 24, 29, 30 ja 32 kohta).

111 Unionin tuomioistuin on vielä katsonut, että tämän velvollisuuden noudattamatta jättämisestä seuraa, että asetus, jolla neuvosto on ottanut käyttöön polkumyyntitulleja tutkimuksen päätteeksi, on lainvastainen siltä osin kuin se koskee kyseisiltä tuottajilta peräisin olevia tuotteita koskevien lopullisten polkumyyntitullien käyttöönottoa ja väliaikaisten polkumyyntitullien lopullista kantamista (ks. vastaavasti tuomio Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 43 kohta ja tuomio Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 37 kohta).

112 Tästä seuraa, että se, että neuvosto ja komissio eivät ole lausuneet kiinalaisten ja vietnamilaisten vientiä harjoittavien tuottajien, joita ei valittu asetuksen N:o 384/96 17 artiklan mukaisesti muodostettuun otokseen, esittämistä markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevista vaatimuksista, merkitsee kyseisen asetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan rikkomista. Näin ollen lopullista tullia koskeva asetus on todettava tältä osin pätemättömäksi.

Lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyys asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan kannalta

113 Asiassa C-659/13 esittämällään ensimmäisellä kysymyksellä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee myös, onko lopullista tullia koskeva asetus pätemätön siltä osin kuin se on asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan vastainen, koska neuvosto ja komissio eivät ole lausuneet kiinalaisten ja vietnamilaisten vientiä harjoittavien tuottajien, joita ei valittu kyseisen asetuksen 17 artiklan mukaisesti muodostettuun otokseen, esittämistä yksilöllistä kohtelua koskevista vaatimuksista.

114 Lopullista tullia koskevan asetuksen tutkimisen perusteella voidaan todeta, että vaikka tietyt kiinalaiset ja vietnamilaiset vientiä harjoittavat tuottajat, jotka olivat sen tutkimuksen kohteena, jonka päätteeksi kyseinen asetus annettiin, vaativat yksilöllisen kohtelun myöntämistä asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan perusteella, komissio, jonka kannan neuvosto vahvisti tältä osin, päätti samalla tavalla ja samoista syistä kuin markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevien vaatimusten yhteydessä lausua ainoastaan kyseisen asetuksen 17 artiklan mukaisesti muodostettuun otokseen valittujen vientiä harjoittavien tuottajien yksilöllistä kohtelua koskevista vaatimuksista.

115 Näissä olosuhteissa on tutkittava, ovatko neuvosto ja komissio näin toimiessaan rikkoneet asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohtaa.

116 Kyseisen säännöksen tutkimisen perusteella voidaan tehdä useita toteamuksia.

117 Aluksi on todettava, että kyseisen säännöksen sanamuodostakin ilmenee, että neuvoston tai komission käyttöön ottamat polkumyyntitullit on vahvistettava siten, että ne ovat kussakin tapauksessa määrältään asianmukaisia, ja otettava syrjimättömällä tavalla käyttöön kunkin tuotteen, jonka mistä tahansa tuleva tuonti tapahtuu polkumyynnillä ja aiheuttaa vahinkoa, toimittajan osalta.

118 Seuraavaksi on todettava, että kyseisestä säännöksestä ilmenee, että neuvostolla ja komissiolla on lähtökohtaisesti silloin, kun ne antavat asetuksen, jolla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja, velvollisuus täsmentää tässä asetuksessa kunkin siinä tarkoitetun toimittajan osalta käyttöön otettavan polkumyyntitullin määrä, jollei tätä yksilöllistä kohtelua ole mahdotonta toteuttaa.

119 Asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan ensimmäisessä alakohdassa kuitenkin poiketaan tästä periaatteesta siinä kyseisen asetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa, että neuvosto tai komissio antaa asetuksen, jolla otetaan käyttöön erityisestä lähteestä eli muista kuin markkinatalousmaista peräisin olevaa tuontia koskevia polkumyyntitulleja. Tässä tapauksessa unionin lainsäätäjä on nimittäin säätänyt erilaisesta ”pääsäännöstä”, jonka mukaan on sekä tarpeellista että riittävää, että neuvoston tai komission antamassa asetuksessa täsmennetään kyseisen toimittajamaan laajuisesti käyttöön otettavan polkumyyntitullin määrä.

120 Asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa säädetään kuitenkin, että yksilöllinen polkumyyntitulli määritetään muuhun kuin markkinatalousmaahan sijoittautuneille toimittajille, jos ne ovat myös viejän asemassa, kun ne osoittavat asianmukaisesti perusteltujen pyyntöjen pohjalta, että ne täyttävät kriteerit, jotka oikeuttavat tämän yksilöllisen kohtelun. Tätä yksilöllistä polkumyyntitullia sovelletaan tällöin niihin sen maan laajuisesti vahvistetun polkumyyntitullin sijasta, jota niihin olisi sovellettu, jos tällaista pyyntöä ei olisi esitetty.

121 Tässä yhteydessä on todettava, että vaikka kyseisen säännöksen ranskankielistä kieliversiota voitaisiin lukea siten, että neuvostolla ja komissiolla olisi sen mukaan ainoastaan mahdollisuus soveltaa yksilöllistä tullia, kun mainitussa säännöksessä asetetut edellytykset täyttyvät, muista saman säännöksen kieliversioista ja erityisesti sen saksankielisestä, englanninkielisestä, tanskankielisestä ja italiankielisestä kieliversiosta ilmenee, että kyseisten toimielinten on tosiaan sovellettava yksilöllistä tullia tällaisessa tilanteessa.

122 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimen yhtenäisen soveltamisen ja näin ollen yhtenäisen tulkinnan vaatimus kuitenkin edellyttää, että toimea ei tarkastella irrallaan ainoastaan yhden kieliversion perusteella vaan että sitä tulkitaan sekä sen laatijan todellisen tahdon että laatijan tavoitteleman päämäärän mukaisesti ottaen huomioon muun muassa kaikki sen versiot (tuomio X, C-486/12, EU:C:2013:836, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

123 Näin ollen neuvoston ja komission on lähtökohtaisesti tutkittava niille asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan toisen alakohdan perusteella osoitetut yksilöllistä kohtelua koskevat vaatimukset ja lausuttava näistä vaatimuksista, aivan kuin niiden on toimittava markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevien vaatimusten tapauksessa, kuten tämän tuomion 110 kohdassa on todettu.

124 Näiden asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan sanamuodosta ilmenevien eri seikkojen perusteella ei voida kuitenkaan vastata kysymykseen siitä, voivatko mainitut toimielimet kuitenkin vapautua tällaisesta velvollisuudesta, kun ne käyttävät otantamenetelmää. Kyseistä säännöstä tulkittaessa on siis otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa tämä säännös on (ks. vastaavasti tuomio VEMW ym., C-17/03, EU:C:2005:362, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tässä yhteydessä on erityisesti tutkittava yhtäältä kyseisen säännöksen ja toisaalta asetuksen N:o 384/96 17 artiklan, jossa säädetään tästä otantamenetelmästä, välistä suhdetta.

125 Tässä yhteydessä on todettava aluksi, että asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohtaan ei sisälly mitään nimenomaista viittausta, jossa säädettäisiin kyseisen asetuksen 17 artiklan soveltamisesta sen säännösten yhteydessä.

126 Asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan sanamuoto poikkeaa kuitenkin kyseisen asetuksen 9 artiklan 6 kohdan sanamuodosta, johon sisältyy tällainen nimenomainen viittaus.

127 Tämä yhtäältä asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan sanamuodon ja toisaalta tämän asetuksen 9 artiklan 6 kohdan sanamuodon välinen ero voi olla seikka, jonka perusteella kyseisen asetuksen 9 artiklan 5 kohtaa voidaan tulkita siten, että – toisin kuin kyseisen 9 artiklan 6 kohdan yhteydessä – sen yhteydessä asetuksen N:o 384/96 17 artiklalla ei ole merkitystä.

128 Tällaista tulkintaa tukee asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan asiayhteys ja erityisesti kyseisen asetuksen 17 artiklan 3 kohta sekä sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osia nämä säännökset ovat.

129 Vaikka asetuksen N:o 384/96 17 artiklan 3 kohdalla pyritään muun muassa välttämään se, että yksilöllisten polkumyyntimarginaalien laskemisesta aiheutuisi kohtuutonta hallinnollista rasitetta neuvostolle ja komissiolle, sen tarkoituksena ei ole nimittäin keventää tai poistaa hallinnollista rasitetta, joka näille toimielimille aiheutuu kyseisen asetuksen 9 artiklan 5 kohdan toisen alakohdan nojalla esitettyjen pyyntöjen tutkimisesta, sillä tähän tutkimiseen ei sisälly sellaisenaan kyseisten vientiä harjoittavien tuottajien yksilöllisten polkumyyntimarginaalien laskemista.

130 Lisäksi – kuten asetuksen N:o 1972/2002 johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan – kyseisen 9 artiklan 5 kohdan toinen alakohta on sisällytetty asetukseen N:o 384/96 siinä tarkoituksessa, että vahvistetaan selkeät ja erityiset edellytykset, jotka asetetaan kyseisen toisen alakohdan a–e alakohdassa ja jotka muuhun kuin markkinatalousmaahan sijoittautuneen vientiä harjoittavan tuottajan on täytettävä, jotta se voi vaatia, että siihen sovelletaan yksilöllistä polkumyyntitullia, joka lasketaan vertaamalla kaikkiin kyseiseen maahan sijoittautuneisiin vientiä harjoittaviin tuottajiin sovellettavaa normaaliarvoa sen ”omiin vientihintoihin”.

131 Näin ollen silloin, kun muuhun kuin markkinatalousmaahan sijoittautunut vientiä harjoittava tuottaja vetoaa asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan toiseen alakohtaan sillä perusteella, että sen omat vientihinnat on määritetty riittävän riippumattomasti valtiosta, se pyrkii siihen, että neuvosto ja komissio tunnustavat sen, että se on tältä kannalta katsottuna pohjimmiltaan erilaisessa tilanteessa kuin muut kyseiseen maahan sijoittautuneet vientiä harjoittavat tuottajat. Tällä perusteella se vaatii yksilöllistä kohtelua tilanteessa, jossa näitä muita vientiä harjoittavia tuottajia kohdellaan käytännössä yhtenä ainoana yksikkönä.

132 Jos olisi katsottava, että neuvosto ja komissio voisivat soveltaa tämän tuomion edellisessä kohdassa mainitussa tilanteessa olevaan vientiä harjoittavaan tuottajaan kyseisen maan laajuisesti vahvistettua polkumyyntitullia, joka on laskettu otokseen valittujen vientiä harjoittavien tuottajien osalta määritetyn polkumyyntimarginaalin painotetun keskiarvon perusteella, lausumatta tätä ennen tällaisen vientiä harjoittavan tuottajan vaatimuksesta, tämä mahdollistaisi sen, että kyseiset toimielimet kohtelisivat tätä vientiä harjoittavaa tuottajaa samalla tavalla kuin mainittuun otokseen valittuja vientiä harjoittavia tuottajia, vaikka viimeksi mainitut ovat lähtökohtaisesti erilaisessa tilanteessa.

133 Tällaista kohtelua ei voida myöskään perustella sillä, että tutkimus koskee suurta määrää osapuolia, koska ennen asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan toisen alakohdan nojalla esitettyjen pyyntöjen tutkimista on mahdotonta tietää, onko vientiä harjoittavia tuottajia, joille olisi myönnettävä yksilöllinen tulli, niin paljon, että tämän perusteella voidaan sulkea pois – kuten tämän asetuksen 17 artiklan 3 kohdassa säädetään – yksilöllisten polkumyyntimarginaalien laskeminen. Tällä asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdan tulkinnalla loukattaisiin yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, jonka mukaisesti kaikkia unionin toimia on tulkittava (tuomio Chatzi, C-149/10, EU:C:2010:534, 43 kohta).

134 Tästä seuraa, että asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 5 kohdalla tavoitellun päämäärän valossa on vahvistettava päätelmä, jonka unionin tuomioistuin on tehnyt väliaikaisesti tämän tuomion 127 kohdassa.

135 Tästä seuraa, että se, että neuvosto ja komissio eivät ole lausuneet kiinalaisten ja vietnamilaisten vientiä harjoittavien tuottajien, joita ei valittu asetuksen N:o 384/96 17 artiklan mukaisesti muodostettuun otokseen, esittämistä yksilöllistä kohtelua koskevista vaatimuksista, merkitsee kyseisen asetuksen 9 artiklan 5 kohdan rikkomista. Näin ollen lopullista tullia koskeva asetus on todettava tältä osin pätemättömäksi.

Lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyys asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan kannalta

136 Aluksi on todettava, että asiassa C-659/13 esitetyllä kolmannella kysymyksellä ja asiassa C-34/14 esitetyillä lähinnä ensimmäisellä kysymyksellä ja toisen kysymyksen a kohdalla ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet tiedustelevat, onko lopullista tullia koskeva asetus pätemätön siltä osin kuin se on niiden mukaan asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan vastainen, koska neuvosto ja komissio eivät ole lausuneet kyseisessä säännöksessä säädetyssä kolmen kuukauden määräajassa kiinalaisten ja vietnamilaisten vientiä harjoittavien tuottajien, jotka valittiin kyseisen asetuksen 17 artiklan mukaisesti muodostettuun otokseen, esittämistä markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevista vaatimuksista.

137 Lopullista tullia koskevan asetuksen tutkimisen perusteella voidaan todeta, että vaikka neuvosto ja komissio ovat tosiasiallisesti lausuneet markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevista vaatimuksista, jotka kyseiseen otokseen sisällytetyt kiinalaiset ja vietnamilaiset vientiä harjoittavat tuottajat olivat esittäneet niille, ne ovat toimineet näin vasta asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa säädetyn määräajan päättymisen jälkeen.

138 Näissä olosuhteissa on selvitettävä, johtaako tämän määräajan noudattamatta jättäminen lopullista tullia koskevan asetuksen pätemättömyyteen.

139 Tässä yhteydessä asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan sanamuodostakin ilmenee, että kysymys siitä, täyttääkö tuottaja, joka on vaatinut markkinatalouskohtelun myöntämistä, tämän kohtelun myöntämiselle asetetut vaatimukset, on ratkaistava kolmen kuukauden kuluessa tutkimuksen aloittamisesta (ks. vastaavasti tuomio Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 39 kohta ja tuomio Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 31 kohta).

140 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy kuitenkin ilmi, että kyseisellä artiklalla käyttöön otetun määräajan noudattamatta jättäminen voi johtaa menettelyn päätteeksi annetun asetuksen kumoamiseen vain silloin, kun on mahdollista, että tämän sääntöjenvastaisuuden johdosta kyseisessä menettelyssä olisi voitu päätyä toisenlaiseen lopputulokseen. Vaikka henkilöä, joka vetoaa tällaiseen sääntöjenvastaisuuteen, ei voida myöskään vaatia osoittamaan sitä, että jos tätä sääntöjenvastaisuutta ei olisi tapahtunut, kyseinen asetus olisi ollut sisällöltään sen etujen kannalta suotuisampi, sen on kuitenkin osoitettava konkreettisesti, että tämä mahdollisuus ei ole täysin poissuljettu (ks. vastaavasti tuomio Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto, C-141/08 P, EU:C:2009:598, 81, 94 ja 114 kohta ja tuomio Ningbo Yonghong Fasteners v. neuvosto, C-601/12 P, EU:C:2014:115, 34, 40 ja 42 kohta).

141 Tästä oikeuskäytännöstä, jota voidaan soveltaa tällaisen asetuksen pätevyyden tutkimiseen, ilmenee, että tällaista asetusta ei voida lähtökohtaisesti myöskään todeta pätemättömäksi siltä osin kuin sillä otetaan käyttöön tiettyjen tuotteiden tuontia koskevia polkumyyntitulleja pelkästään sillä perusteella, että neuvosto ja komissio eivät ole lausuneet asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa

säädetyssä määräajassa niille esitetyistä markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevista vaatimuksista. Tuojan, joka vetoaa tähän sääntöjenvastaisuuteen, on vielä osoitettava konkreettisesti, ettei ole täysin poissuljettua, että jos tätä sääntöjenvastaisuutta ei olisi tapahtunut, menettelyn päätteeksi annettu asetus olisi ollut sisällöltään sen etujen kannalta suotuisampi.

142 Käsiteltävässä tapauksessa asiakirja-aineistosta ei kuitenkaan ilmene, että tuojat, jotka vetoavat kyseisessä säännöksessä vahvistetun määräajan noudattamatta jättämiseen, olisivat osoittaneet kukin omalta osaltaan konkreettisesti, ettei ole täysin poissuljettua, että jos tätä sääntöjenvastaisuutta ei olisi tapahtunut, lopullista tullia koskeva asetus olisi ollut sisällöltään niiden etujen kannalta suotuisampi.

143 Tästä seuraa, että se, että neuvosto ja komissio eivät ole lausuneet asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa säädetyssä kolmen kuukauden määräajassa kiinalaisten ja vietnamilaisten vientiä harjoittavien tuottajien, jotka valittiin kyseisen asetuksen 17 artiklan mukaisesti muodostettuun otokseen, esittämistä markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevista vaatimuksista, ei vaikuta lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyyteen.

144 Seuraavaksi on todettava asiassa C-659/13 esitetystä toisesta kysymyksestä, jolla ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee pääasiallisesti, onko lopullista tullia koskeva asetus pätemätön siltä osin kuin se on asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan vastainen, koska neuvosto ja komissio eivät ole lausuneet kyseisessä säännöksessä säädetyssä kolmen kuukauden määräajassa kiinalaisten ja vietnamilaisten vientiä harjoittavien tuottajien, joita ei valittu kyseisen asetuksen 17 artiklan mukaisesti muodostettuun otokseen, esittämistä markkinatalouskohtelun myöntämistä koskevista vaatimuksista, että tämän tuomion edellisessä kohdassa omaksuttu tulkinta pätee siitä riippumatta, onko kyseiset vientiä harjoittavat tuottajat valittu mainittuun otokseen vai ei.

Lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyys asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 6 kohdan kannalta

145 Asiassa C-34/14 esittämillään ensimmäisellä kysymyksellä ja toisen kysymyksen a kohdalla ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee pääasiallisesti, onko lopullista tullia koskeva asetus pätemätön siltä osin kuin kiinalaisiin ja vietnamilaisiin vientiä harjoittaviin tuottajiin, joita ei valittu otokseen, sovellettava polkumyyntimarginaali on määritetty asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 6 kohdan vastaisesti.

146 On erityisesti todettava, että ennakkoratkaisupyynnön perusteluista ilmenee, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyrkii ensinnäkin selvittämään, oliko neuvostolla ja komissiolla oikeus laskea polkumyyntimarginaalin painotettu keskiarvo niille kiinalaisille ja vietnamilaisille vientiä harjoittaville tuottajille, jotka valittiin kyseiseen otokseen mutta joille ei myönnetty markkinatalouskohtelua, ja määrittää tämän jälkeen tällä perusteella toimijoiden, joita ei valittu tähän otokseen, tuotteiden osalta käyttöön otettava tulli. Se pohtii toiseksi sitä, onko ainoan vientiä harjoittavan tuottajan, joka valittiin otokseen ja jolle myönnettiin markkinatalouskohtelu, eli Golden Stepin yksilöllinen polkumyyntimarginaali otettu tässä laskennassa asianmukaisesti huomioon.

147 Tässä yhteydessä on todettava, että asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 6 kohdassa säädetään, että silloin, kun komissio on rajannut tutkimuksensa kyseisen asetuksen 17 artiklan mukaisesti, sellaiseen tuontiin, jonka viejät tai tuottajat ovat ilmoittautuneet kyseisen 17 artiklan mukaisesti mutta eivät olleet mukana tutkimuksessa, sovellettava polkumyyntitulli ei saa ylittää otokseen kuuluvien osapuolien osalta määritetyn polkumyyntimarginaalin painotettua keskiarvoa. Mainitussa säännöksessä säädetään myös, että yksilöllisiä tulleja sovelletaan tuontiin, jonka viejiä tai tuottajia käsitellään yksilöllisesti mainitun 17 artiklan mukaisesti.

148 Lisäksi asetuksen N:o 384/96 17 artiklan 3 kohdassa, johon kyseisen asetuksen 9 artiklan 6 kohdassa viitataan, säädetään – kuten tämän tuomion 104 kohdassa on todettu – yksilöllisen polkumyyntimarginaalin laskemisesta kunkin sellaisen viejän tai tuottajan osalta, jota ei valittu otokseen ja joka vaatii tätä, paitsi jos viejiä tai tuottajia on niin paljon, että tämä vaarantaa tutkimuksen asianmukaisen kulun.

149 Käsiteltävässä tapauksessa lopullista tullia koskevaa asetusta tutkittaessa käy ilmi useita seikkoja. Ensinnäkin komissio ilmoitti kiinalaisille ja vietnamilaisille vientiä harjoittaville tuottajille, joita ei valittu sen otokseen, että tutkimuksen laajuus oli sellainen, ettei ollut ajateltavissa, että niille myönnettäisiin yksilöllinen kohtelu. Seuraavaksi näiden toimijoiden tuotteisiin sovellettava polkumyyntitulli määritettiin otokseen valittujen vientiä harjoittavien tuottajien osalta määritetyn polkumyyntimarginaalin painotetun keskiarvon perusteella. Lopuksi tätä marginaalia, joka oli alun perin laskettu ajankohtana, jona Golden Stepille ei ollut vielä myönnetty markkinatalouskohtelua, oikaistiin myöhemmin tämän kohtelun myöntämisen huomioon ottamiseksi.

150 Tästä seuraa, että minkään lopullista tullia koskevan asetuksen osatekijän perusteella ei voida katsoa, että kiinalaisiin ja vietnamilaisiin vientiä harjoittaviin tuottajiin, joita ei valittu otokseen, sovellettava polkumyyntimarginaali olisi määritetty asetuksen N:o 384/96 9 artiklan 6 kohdan vastaisesti.

Lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyys asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 1, 5 ja 6 kohdan, 4 artiklan 1 kohdan, 5 artiklan 4 kohdan ja 17 artiklan kannalta

151 Asiassa C-659/13 esittämällään neljännellä kysymyksellä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee pääasiallisesti, onko lopullista tullia koskeva asetus pätemätön, koska niiden unionin tuottajien määrä, jotka toimivat yhteistyössä tutkimuksessa, on liian pieni, jotta komissio olisi voinut pätevästi arvioida unionin tuotannonalalle aiheutunutta vahinkoa ja tämän seurauksena kyseisen tuonnin ja unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon välistä syy-yhteyttä, mikä on asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 1, 5 ja 6 kohdan, 4 artiklan 1 kohdan, 5 artiklan 4 kohdan ja 17 artiklan vastaista.

152 Tässä yhteydessä on todettava aluksi, että asetuksen N:o 384/96 5 artikla koskee – kuten sen otsikosta ilmenee – ainoastaan kyseisellä asetuksella käyttöön otetun polkumyyntitutkimusta koskevan ”menettelyn aloittamista”. Tässä yhteydessä sen 4 kohdassa säädetään muun muassa, että jotta valitus katsottaisiin unionin tuotannonalan tekemäksi, valituksen on täytettävä kaksi sen saaman tuen merkittävyyteen liittyvää kumulatiivista edellytystä. Tukijoiden on yhtäältä oltava unionin tuottajia, joiden yhteinen tuotanto on yli 50 prosenttia sen unionin tuotannonalan osan kokonaistuotannosta, joka joko tukee tai vastustaa valitusta. Toisaalta tukijoiden on oltava unionin tuottajia, jotka vastaavat vähintään 25 prosentista unionin tuotannonalan kokonaistuotannosta (tuomio Philips Lighting Poland ja Philips Lighting v. neuvosto, C-511/13 P, EU:C:2015:553, 49 kohta).

153 Sitä vastoin asetuksessa N:o 384/96 ei ole yhtään säännöstä, joka koskisi toimenpiteitä, joihin tutkimuksen aikana on ryhdyttävä, jos tuottajien valitukselle antama tuki vähenee, joten neuvoston ja komission on voitava jatkaa kyseistä tutkimusta siinäkin tapauksessa, että valituksen saama tuki vähenee, ja silloinkin, kun tällainen vähentyminen osoittaa kyseisen tuen edustavan tuotantomäärää, joka on alhaisempi kuin jompikumpi kyseisen asetuksen 5 artiklan 4 kohdassa säädetyistä kynnysarvoista (ks. vastaavasti tuomio Philips Lighting Poland ja Philips Lighting v. neuvosto, C-511/13 P, EU:C:2015:553, 51–54 kohta).

154 Käsiteltävässä tapauksessa sen, että tutkimusta, joka on riidattomasti aloitettu olosuhteissa, jotka täyttävät asetuksen N:o 384/96 5 artiklan 4 kohdan vaatimukset, on jatkettu, vaikka se ei ole välttämättä saanut enää myöhemmässä vaiheessa tukea unionin tuottajilta, jotka vastaavat vähintään 25 prosentista unionin tuotannonalan kokonaistuotannosta, perusteella ei siis voida sellaisenaan katsoa, että lopullista tullia koskeva asetus on kyseisen artiklan vastainen.

155 Seuraavaksi on todettava, että asetuksen N:o 384/96 3 artiklan, joka koskee ”vahingon määritystä,” 1, 5 ja 6 kohdasta ilmenee, että neuvoston ja komission on pystyttävä kaikki asian kannalta merkitykselliset seikat huomioiden osoittamaan, että tutkimuksen kohteena oleva tuonti aiheuttaa merkittävää vahinkoa ”[unionin] tuotannonalalle”. Tämä käsite on itsessään määritelty kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa siten, että sillä tarkoitetaan ”samankaltaisten tuotteiden tuottajia [unionissa] kokonaisuutena tai niitä tuottajia, joiden yhteinen tuotanto muodostaa 5 artiklan 4 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä pääosan kyseisten tuotteiden koko [unionin] tuotannosta” (ks. vastaavasti tuomio Philips Lighting Poland ja Philips Lighting v. neuvosto, C-511/13 P, EU:C:2015:553, 69 ja 70 kohta).

156 Mainitun asetuksen 17 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan komissiolla on kuitenkin laajoissa asioissa oikeus rajoittaa tutkimus kohtuulliseen määrään osapuolia erityisesti sillä ehdolla, että se käyttää otosta, joka on tilastollisesti edustava sinä ajankohtana, jona se valitsee kyseisen otoksen, käytettävissä olevien tietojen perusteella.

157 Käsiteltävässä tapauksessa pelkästään sen, että komissio on päättänyt rajoittaa lopullista tullia koskevan asetuksen antamiseen johtaneen tutkimuksen valitsemaansa otokseen, perusteella ei voida sellaisenaan – kun ei ole olemassa seikkoja, jotka voisivat asettaa tämän otoksen edustavuuden kyseenalaiseksi – katsoa, että lopullista tullia koskeva asetus ei täytä asetuksen N:o 384/96 3 artiklassa, 4 artiklan 1 kohdassa ja 17 artiklassa vahvistettuja vaatimuksia.

158 Tästä seuraa, että minkään lopullista tullia koskevan asetuksen osatekijän perusteella ei voida katsoa, että niiden unionin tuottajien määrä, jotka toimivat yhteistyössä tutkimuksessa, olisi liian pieni, jotta komissio olisi voinut pätevästi arvioida unionin tuotannonalalle aiheutunutta vahinkoa ja tämän seurauksena kyseisen tuonnin ja unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon välistä syy-yhteyttä, mikä on asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 1, 5 ja 6 kohdan, 4 artiklan 1 kohdan, 5 artiklan 4 kohdan ja 17 artiklan vastaista.

Lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyys asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 2 kohdan ja SEUT 296 artiklan kannalta

159 Asiassa C-659/13 esittämällään viidennellä kysymyksellä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee pääasiallisesti, onko lopullista tullia koskeva asetus pätemätön siltä osin kuin se on asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 2 kohdan ja SEUT 296 artiklan vastainen, koska tietyt tutkimusaineistoon sisältyvät todisteet osoittavat, että vahinkoa on arvioitu asiallisesti virheellisten tietojen perusteella, ja koska lopullista tullia koskevassa asetuksessa ei esitetä syitä, joiden takia näitä todisteita ei ole otettu huomioon.

160 Tässä yhteydessä asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 2 kohdassa säädetään, että vahingon, jota unionin tuotannonalalle on saattanut aiheutua, toteamisen on perustuttava selkeään näyttöön, ja siihen on sisällyttävä puolueeton tarkastelu polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrästä ja tämän tuonnin vaikutuksesta samankaltaisten tuotteiden hintoihin unionin markkinoilla ja tämän tuonnin seurausvaikutuksista unionin tuotannonalaan.

161 Tässä yhteydessä oikeuskäytännöstä ilmenee, että laaja harkintavalta, joka neuvostolla ja komissiolla on yhteisen kauppapolitiikan ja aivan erityisesti kaupallisten suojatoimenpiteiden alalla, ei vapauta niitä velvollisuudesta ottaa asianmukaisesti huomioon tutkimuksen osapuolten niille esittämät todisteet (ks. vastaavasti tuomio GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, 30 ja 32 kohta ja tuomio neuvosto v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, 107 kohta).

162 Tällaisen harkintavallan käyttöä koskevassa tuomioistuinvalvonnassa on kuitenkin sekä SEUT 263 artiklaan perustuvan kanteen että SEUT 267 artiklan nojalla esitetyn pätevyyden arviointia koskevan ennakkoratkaisupyynnön yhteydessä rajoituttava tarkistamaan, että menettelysääntöjä on

noudatettu, että riitautetun valinnan perustaksi hyväksytyt tosiseikat ovat aineellisesti paikkansapitäviä, että näitä tosiseikkoja arvioitaessa ei ole tehty ilmeistä virhettä ja että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin (ks. vastaavasti tuomio Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

163 Käsiteltävässä tapauksessa väitteistä, joihin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa, ilmenee, että Clark vetoaa kahteen asiakirjaan, joiden mukaan tietyt tutkimuksen kohteena olleista unionin tuottajista ovat ryhtyneet vilpilliseen menettelyyn, joka voi asettaa niiden komission keräämien tietojen luotettavuuden kyseenalaiseksi, joissa on kyse erilaisista unionin tuotannonalan työllisyyteen, investointeihin, liikevaihtoihin tai myynteihin liittyvistä taloudellisista tiedoista.

164 Tässä yhteydessä on totta, että – kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on korostanut – lopullista tullia koskevassa asetuksessa ei viitata näihin asiakirjoihin.

165 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 104 kohdassa, näiden kahden asiakirjan, joissa pääasiallisesti ainoastaan mainitaan lehdistössä julkaistuja väitteitä, jotka koskevat rajattua määrää unionin tuottajia, perusteella ei voida – kun otetaan huomioon kaikki muut seikat, joihin neuvosto on perustanut lopullista tullia koskevan asetuksen 144–201 perustelukappaleessa päätelmänsä unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon olemassaolosta – kuitenkaan katsoa, että tätä päätelmää rasittaa ilmeinen arviointivirhe tai että olisi ollut tarpeen, että neuvosto selittää kyseisessä asetuksessa nimenomaisesti syyt, joiden takia tällaiset asiakirjat eivät ole vakuuttaneet sitä.

166 Tästä seuraa, ettei voida katsoa, että lopullista tullia koskeva asetus olisi asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 2 kohdan ja SEUT 296 artiklan vastainen sillä perusteella, että tietyt tutkimusaineistoon sisältyvät todisteet osoittavat, että vahinkoa on arvioitu asiallisesti virheellisten tietojen perusteella, ja että kyseisessä asetuksessa ei selitetä syitä, joiden takia näitä todisteita ei ole otettu huomioon.

Lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyys asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 7 kohdan kannalta

167 Asiassa C-659/13 esittämällään kuudennella kysymyksellä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko lopullista tullia koskeva asetus pätemätön siltä osin kuin se on asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 7 kohdan vastainen, koska neuvosto ja komissio eivät ole asianmukaisesti tehneet eroa polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin vaikutusten ja muiden unionin tuotannonalalle vahinkoa aiheuttaneiden tekijöiden välillä.

168 Tässä yhteydessä asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 7 kohdassa säädetään muun muassa, että polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin lisäksi on tutkittava muut tiedossa olevat tekijät, jotka samaan aikaan aiheuttavat vahinkoa unionin tuotannonalalle, eikä näiden muiden tekijöiden aiheuttamaa vahinkoa saa pitää kyseisestä tuonnista johtuvana.

169 Tässä yhteydessä neuvoston ja komission velvollisuutena on tutkia, aiheutuuko vahinko, johon ne aikovat perustaa päätelmänsä, todellakin polkumyynnillä tapahtuneesta tuonnista, ja niiden on jätettävä ottamatta huomioon muihin tekijöihin perustuva vahinko ja erityisesti vahinko, joka perustuu unionin tuottajien omaan käyttäytymiseen. Tältä osin näiden toimielinten asiana on tarkistaa, etteivät kyseisten muiden tekijöiden vaikutukset ole olleet sellaisia, että ne olisivat olleet omiaan katkaisemaan syy-yhteyden yhtäältä kyseisen tuonnin ja toisaalta unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon välillä. Niiden on myös tarkistettava, ettei kyseisistä muista tekijöistä johtuvaksi katsottavaa vahinkoa oteta huomioon määritettäessä vahinkoa. Jos neuvosto ja komissio kuitenkin toteavat, että tällaisista tekijöistä riippumatta kyseisen tuonnin aiheuttama vahinko on merkittävää, tuonnin ja unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon välinen syy-yhteys voidaan tämän johdosta todeta (ks. vastaavasti tuomio Transnational Company ”Kazchrome” ja ENRC Marketing v. neuvosto, C-10/12 P, EU:C:2013:865, 23–25 kohta ja tuomio TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, 35–37 kohta).

170 Lisäksi henkilöiden, jotka vetoavat polkumyyntiasetuksen lainvastaisuuteen, on esitettävä väitteitä ja todisteita, joilla voidaan osoittaa, että muilla kuin tuontiin liittyvillä tekijöillä on saattanut olla niin suuri vaikutus, että ne saattoivat asettaa kyseenalaiseksi unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon ja polkumyynnin kohteena olleen tuonnin välisen syy-yhteyden (tuomio Transnational Company ”Kazchrome” ja ENRC Marketing v. neuvosto, C-10/12 P, EU:C:2013:865, 28 kohta ja tuomio TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, 42 kohta).

171 Käsiteltävässä tapauksessa neuvosto ja komissio ovat arvioineet muiden tekijöiden, jotka voivat aiheuttaa unionin tuotannonalalle vahinkoa, vaikutuksia lopullista tullia koskevan asetuksen 222–240 perustelukappaleessa. Tältä osin ne ovat arvioineet erityisesti unionin tuotannonalan vientitoimintaa, kolmansista maista peräisin olevan tuonnin vaikutusta ja Kiinasta peräisin olevaa tuontia koskevien kiintiöiden poistamisen vaikutusta ennen kuin ne ovat päätyneet siihen, että näiden tekijöiden vaikutus ei asettanut kyseenalaiseksi kyseiselle tuotannonalalle polkumyynnillä tapahtuvalla tuonnilla aiheutunutta merkittävää vahinkoa.

172 Ennakkoratkaisupyynnöstä ja väitteistä, joihin siinä viitataan, ilmenee, että Clark on ainoastaan yhtäältä ehdottanut näiden eri tekijöiden vaihtoehtoista arviointia ja toisaalta asettanut tietyt neuvoston ja komission tekemät metodologiset valinnat kyseenalaiseksi täsmentämättä tätä tarkemmin. Se ei ole sitä vastoin esittänyt mitään väitettä, jonka perusteella voitaisiin katsoa, että lopullista tullia koskevaa asetusta rasittaa ilmeinen arviointivirhe.

173 Tästä seuraa, ettei voida katsoa, että lopullista tullia koskeva asetus olisi asetuksen N:o 384/96 3 artiklan 7 kohdan vastainen, koska neuvosto ja komissio eivät ole asianmukaisesti tehneet eroa polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin vaikutusten ja muiden unionin tuotannonalalle vahinkoa aiheuttaneiden tekijöiden välillä.

174 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että asiassa C-659/13 esitettyihin ensimmäiseen, toiseen, kolmanteen, neljänteen, viidenteen ja kuudenteen kysymykseen ja asiassa C-34/14 esitettyihin ensimmäiseen kysymykseen ja toisen kysymyksen a kohtaan on vastattava seuraavasti:

— Lopullista tullia koskeva asetus on pätemätön siltä osin kuin se on asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan ja 9 artiklan 5 kohdan vastainen.

— Näiden kysymysten tarkastelussa ei ole ilmennyt mitään sellaista, mikä vaikuttaisi lopullista tullia koskevan asetuksen pätevyyteen SEUT 296 artiklan ja asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan, 3 artiklan 1, 2 ja 5–7 kohdan, 4 artiklan 1 kohdan, 5 artiklan 4 kohdan, 9 artiklan 6 kohdan tai 17 artiklan – tarkasteltuina erikseen joidenkin näiden artiklojen tai säännösten osalta ja yhdessä muiden näiden artiklojen tai säännösten osalta – kannalta.

Asiassa C-34/14 esitetyt ensimmäinen kysymys ja toisen kysymyksen a kohta siltä osin kuin ne koskevat myös polkumyyntitullin jatkamista koskevaa asetusta

175 Kuten tämän tuomion 78 ja 79 kohdassa on todettu, asiassa C-34/14 ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii ensimmäisessä kysymyksessään ja toisen kysymyksensä a kohdassa myös sitä, onko polkumyyntitullin jatkamista koskeva asetus pätevä, samoista syistä, joihin on vedottu lopullista tullia koskevan asetuksen osalta.

176 Tässä yhteydessä on riittävää todeta, että polkumyyntitullin jatkamista koskevaan asetukseen ei sisälly mitään mainintaa, joka osoittaisi oikeudellisesti riittävällä tavalla, että neuvosto ja komissio ovat arvioineet ennen sen antamista uudelleen lopullista tullia koskevassa asetuksessa tarkoitettujen eri kiinalaisten ja vietnamilaisten vientiä harjoittavien tuottajien asemaa sen selvittämiseksi, voivatko ne,

jotka olivat vaatineet alkuperäisen tutkimuksen alussa markkinatalouskohtelun myöntämistä asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan nojalla tai yksilöllistä kohtelua kyseisen asetuksen 9 artiklan 5 kohdan perusteella, vaatia tällaista kohtelua uudelleentarkastelun yhteydessä.

177 Tästä seuraa, että näihin kysymyksiin on vastattava, että polkumyyntitullin jatkamista koskeva asetus on pätemätön samoilta osin kuin lopullista tullia koskeva asetus.

Tullikoodeksin 236 artiklan tulkintaa koskevat kysymykset

Tullikoodeksin 236 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tullien, joiden määrä on lain mukainen, käsite

178 Asiassa C-659/13 esittämällään seitsemännellä kysymyksellä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee pääasiallisesti, voivatko jäsenvaltioiden tuomioistuimet nojautua pääasioissa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa tuomioihin, joilla unionin tuomioistuimet kumosivat asetuksen, jolla otettiin käyttöön polkumyyntitulleja, siltä osin kuin se koski tiettyjä kyseisessä asetuksessa tarkoitettuja vientiä harjoittavia tuottajia, katsoakseen, että muiden mainitussa asetuksessa tarkoitettujen vientiä harjoittavien tuottajien, jotka ovat samassa tilanteessa kuin ne vientiä harjoittavat tuottajat, joiden osalta tällainen asetus kumottiin, tuotteiden osalta käyttöön otettujen tullien määrä ei ole lain mukainen tullikoodeksin 236 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

179 Tässä yhteydessä SEUT 263 artiklan neljännestä kohdasta ilmenee, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi kyseisen artiklan ensimmäisessä ja toisessa kohdassa määrätyin edellytyksin nostaa kanteen hänelle osoitetusta säädöksestä tai säädöksestä, joka koskee häntä suoraan ja erikseen. Lisäksi SEUT 264 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos kanne on aiheellinen, unionin tuomioistuimet julistavat säädöksen mitättömäksi.

180 Tässä yhteydessä on korostettava aluksi sitä, että kun henkilö vaatii unionin tuomioistuimia kumoamaan toimen, unionin tuomioistuinten käsiteltäväksi on saatettu vain ne kyseisen toimen säännökset, jotka koskevat tätä henkilöä. Muita henkilöitä koskevat säännökset, joita ei ole riitautettu, eivät ole sen asian kohteena, joka on saatettu unionin tuomioistuinten ratkaistavaksi (tuomio komissio v. AssiDomän Kraft Products ym., C-310/97 P, EU:C:1999:407, 53 kohta ja tuomio Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, 25 kohta).

181 Seuraavaksi on todettava, että kumoaminen, jonka unionin tuomioistuimet mahdollisesti tekevät tällaisen kanteen yhteydessä, ei voi ylittää sitä, mitä kantaja on vaatinut (tuomio komissio v. AssiDomän Kraft Products ym., C-310/97 P, EU:C:1999:407, 52 kohta ja tuomio Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, 24 kohta).

182 Lopuksi on todettava, että vaikka unionin tuomioistuinten antamilla kumoamistuomioilla on ehdoton oikeusvoima sekä tuomioiden tuomiolauselman että niiden perustelujen osalta, jotka ovat tuomiolauselman välttämätön tuki, tämä oikeusvoima ei voi aiheuttaa sellaisen toimen kumoamista, jota ei ole saatettu kyseisten tuomioistuinten arvioitavaksi, vaikka se olisi vastaavasta syystä lainvastainen (tuomio komissio v. AssiDomän Kraft Products ym., C-310/97 P, EU:C:1999:407, 54 kohta ja tuomio Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, 26 kohta).

183 Näistä syistä siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuimet kumoavat henkilön, jota asetuksen, jolla on otettu käyttöön polkumyyntitulleja, kaltainen yleisesti sovellettava toimi koskee suoraan ja erikseen, nostaman kumoamiskanteen yhteydessä tällaisen toimen siltä osin kuin se koskee tätä henkilöä, tällainen osittainen kumoaminen ei vaikuta muiden kyseisen toimen säännösten eikä etenkään sellaisten säännösten laillisuuteen, joilla on otettu käyttöön muita kuin mainitun henkilön valmistamia, viemiä tai tuomia tuotteita koskevia polkumyyntitulleja (ks. vastaavasti tuomio Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, 10, 24 ja 27 kohta).

184 Päinvastoin silloin, kun henkilöt, joilla olisi ollut asiavaltuus vaatia tällaisten säännösten kumoamista, eivät ole riitauttaneet niitä SEUT 263 artiklassa määrätyssä määräajassa, ne ovat heidän osaltaan lopullisia (tuomio Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Lisäksi näitä säännöksiä koskee laillisuusolettama, mikä merkitsee sitä, että niillä on täysi oikeusvaikutus kaikkiin muihin henkilöihin nähden niin kauan kuin niitä ei ole peruutettu tai todettu pätemättömiksi ennakkoratkaisupyynnön tai lainvastaisuusväitteen vuoksi (ks. vastaavasti tuomio CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

185 Näissä olosuhteissa asiassa C-659/13 esitettyyn seitsemänteen kysymykseen on vastattava, että jäsenvaltioiden tuomioistuimet eivät voi nojautua pääasioissa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa tuomioihin, joilla unionin tuomioistuimet kumosivat asetuksen, jolla otettiin käyttöön polkumyyntitulleja, siltä osin kuin se koski tiettyjä kyseisessä asetuksessa tarkoitettuja vientiä harjoittavia tuottajia, katsoakseen, että muiden mainitussa asetuksessa tarkoitettujen vientiä harjoittavien tuottajien, jotka ovat samassa tilanteessa kuin ne vientiä harjoittavat tuottajat, joiden osalta tällainen asetus kumottiin, tuotteiden osalta käyttöön otettujen tullien määrä ei ole lain mukainen tullikoodeksin 236 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Koska tällaisen asetuksen antanut toimielin ei ole peruuttanut tätä asetusta, unionin tuomioistuimet eivät ole kumonneet sitä tai unionin tuomioistuin ei ole todennut sitä pätemättömäksi siltä osin kuin sillä otetaan käyttöön näiden muiden vientiä harjoittavien tuottajien tuotteita koskevia tulleja, näiden tullien määrä on yhä lain mukainen kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla.

Tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun ennalta-arvaamattoman tapahtuman tai ylivoimaisen esteen olemassaolo

186 Asiassa C-34/14 esittämällään toisen kysymyksen b kohdalla ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee pääasiallisesti, onko tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että se, että unionin tuomioistuimet toteavat asetuksen, jolla on otettu käyttöön polkumyyntitulleja, joko kokonaan tai osittain pätemättömäksi, on kyseisessä säännöksessä tarkoitettu ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este.

187 Aluksi on todettava, että tullikoodeksin 236 artiklan sanamuodostakin ja rakenteestakin ilmenee, että vaikka tulliviranomaisten on lähtökohtaisesti palautettava polkumyyntitullit, joiden määrä niitä maksettaessa ei ollut lain mukainen, kyseisen artiklan 1 kohdan mukaisesti, tällainen palauttaminen voi kuitenkin tapahtua vain, jos tälle palauttamiselle asetetut edellytykset, muun muassa kyseisen artiklan 2 kohdassa mainittu edellytys, täyttyvät (tuomio Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, 67 kohta; tuomio Trubowest Handel ja Makarov v. neuvosto ja komissio, C-419/08 P, EU:C:2010:147, 25 kohta ja tuomio CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, 20 kohta).

188 Tästä seuraa erityisesti, että talouden toimija, joka on maksanut nämä tullit, voi lähtökohtaisesti vaatia niiden palauttamista vain siinä tapauksessa ja niin kauan kuin tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tätä varten säädetty kolmen vuoden määräaika ei ole päättynyt (ks. vastaavasti tuomio CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, 21 kohta).

189 Tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetään kuitenkin nimenomaisesti, että tätä määräaikaa on pidennettävä, jos hakija näyttää toteen, että ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este on estänyt tämän määräajan noudattamisen. Tästä seuraa, että kaikkien henkilöiden, jotka haluavat, että määräaikaa pidennetään tällä tavalla, on tätä varten osoitettava, että ainakin jompikumpi näistä tapauksista on olemassa.

190 Seuraavaksi on todettava, että tullikoodeksin 236 artiklasta ilmenee, kun sitä tulkitaan sen asiayhteydessä, että talouden toimijoiden maksamat polkumyyntitullit palautetaan vain tiettyjen edellytysten täyttyessä ja nimenomaisesti säädetyissä tilanteissa, joten niiden palauttaminen muodostaa

poikkeuksen tullikoodeksissa säädetystä tavanomaisesta tuonti- ja vientimenettelystä ja säännöksiä, jotka koskevat niiden palauttamista, on näin ollen tulkittava suppeasti (tuomio Alankomaat v. komissio, C-156/00, EU:C:2003:149, 91 kohta ja tuomio CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, 24 kohta).

191 Näin ollen tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettuja ennalta-arvaamattoman tapahtuman ja ylivoimaisen esteen, jotka mahdollistavat sen kolmen vuoden määräajan pidentämisen, jonka aikana talouden toimija voi vaatia polkumyyntitullien palauttamista ja joka lasketaan siitä päivästä, jona nämä tullit on annettu tiedoksi kyseiselle talouden toimijalle, käsitteitä on tulkittava suppeasti (ks. vastaavasti tuomio CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, 25 kohta).

192 Tämän säännöstön yhteydessä molemmille näistä käsitteistä on ominaista muun muassa objektiivinen osa, joka liittyy siihen, että ne merkitsevät sellaisten epätavallisten olosuhteiden olemassaoloa, joihin niihin vetoava henkilö ei voi vaikuttaa (ks. vastaavasti tuomio CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, 27 ja 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

193 Sen, että unionin tuomioistuin kumosi osittain toisen riidanalaisista asetuksista siltä osin kuin se koski muita henkilöitä kuin Pumaa tuomiossa Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto (C-249/10 P, EU:C:2012:53) ja tuomiossa Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto (C-247/10 P, EU:C:2012:710), ja sen, että jompikumpi näistä toimista voidaan todeta kokonaan tai osittain pätemättömäksi vastauksena käsiteltävissä asioissa unionin tuomioistuimelle esitettyihin kysymyksiin, ei voida kuitenkaan katsoa olevan epätavallinen olosuhde tai olosuhde, johon siihen vetoava henkilö ei voi vaikuttaa, mitä edellytetään ennalta-arvaamattoman tapahtuman tai ylivoimaisen esteen olemassaolon osoittamiseksi (ks. vastaavasti tuomio CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, 30 kohta).

194 Näissä olosuhteissa asiassa C-34/14 esitettyyn toisen kysymyksen b kohtaan on vastattava, että tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että se, että unionin tuomioistuimet toteavat asetuksen, jolla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja, joko kokonaan tai osittain pätemättömäksi, ei ole kyseisessä säännöksessä tarkoitettu ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este.

Oikeudenkäyntikulut

195 Pääasioiden asianosaisten osalta asioiden käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisissa tuomioistuimissa vireillä olevien asioiden käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisten tuomioistuinten asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Kiinan kansantasavallasta ja Vietnamista peräisin olevien sellaisten jalkineiden tuonnissa, joiden päälliset ovat nahkaa, ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 5.10.2006 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1472/2006 on pätemätön siltä osin kuin se on polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96, sellaisena kuin se oli muutettuna 8.3.2004 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 461/2004, 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan ja 9 artiklan 5 kohdan vastainen.**

   Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelussa ei ole ilmennyt mitään sellaista, mikä vaikuttaisi asetuksen N:o 1472/2006 pätevyyteen SEUT 296 artiklan ja asetuksen N:o 384/96, sellaisena kuin se oli muutettuna asetuksella N:o 461/2004, 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan,

3 artiklan 1, 2 ja 5–7 kohdan, 4 artiklan 1 kohdan, 5 artiklan 4 kohdan, 9 artiklan 6 kohdan tai 17 artiklan – tarkasteltuina erikseen joidenkin näiden artiklojen tai säännösten osalta ja yhdessä muiden näiden artiklojen tai säännösten osalta – kannalta.

2) **Vietnamista ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen jalkineiden, joiden päälliset ovat nahkaa, tuonnissa käyttöön otettavasta lopullisesta polkumyyntitullista, sellaisena kuin se on laajennettuna koskemaan Macaon erityishallintoalueelta lähetettyjen tiettyjen jalkineiden, joiden päälliset ovat nahkaa, tuontia riippumatta siitä, onko niiden alkuperämaaksi ilmoitettu Macaon erityishallintoalue, asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 2 kohdan mukaisen toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelun seurauksena 22.12.2009 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1294/2009 on pätemätön samoilta osin kuin asetus N:o 1472/2006.**

3) **Jäsenvaltioiden tuomioistuimet eivät voi nojautua pääasioissa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa tuomioihin, joilla unionin tuomioistuimet kumosivat asetuksen, jolla otettiin käyttöön polkumyyntitulleja, siltä osin kuin se koski tiettyjä kyseisessä asetuksessa tarkoitettuja vientiä harjoittavia tuottajia, katsoakseen, että muiden mainitussa asetuksessa tarkoitettujen vientiä harjoittavien tuottajien, jotka ovat samassa tilanteessa kuin ne vientiä harjoittavat tuottajat, joiden osalta tällainen asetus kumottiin, tuotteiden osalta käyttöön otettujen tullien määrä ei ole lain mukainen yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 236 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Koska tällaisen asetuksen antanut Euroopan unionin toimielin ei ole peruuttanut tätä asetusta, unionin tuomioistuimet eivät ole kumonneet sitä tai unionin tuomioistuin ei ole todennut sitä pätemättömäksi siltä osin kuin sillä otetaan käyttöön näiden muiden vientiä harjoittavien tuottajien tuotteita koskevia tulleja, näiden tullien määrä on yhä lain mukainen kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla.**

4) **Asetuksen N:o 2913/92 236 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että se, että unionin tuomioistuimet toteavat asetuksen, jolla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja, joko kokonaan tai osittain pätemättömäksi, ei ole kyseisessä säännöksessä tarkoitettu ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este.**

Allekirjoitukset